

IMMACULATA

6/1999

Č.46

Úmysly modliteb Rytířstva Neposkvrněné v roce 1999

(Třetí rok bezprostřední přípravy na Jubileum roku 2000. Téma roku: Bůh Otec)

Listopad - Aby skutečnost naší tělesné smrti nám nedovolila zapomenout na věčný život, ke kterému jsme všichni pozváni.

Prosinec - Aby skutečnost vtělení Slova, které se pro nás stalo tělem v betlémském Dítěti, nám pomohla v důvěře se otevírat Božímu milosrdenství.

Úkon odevzdání se Neposkvrněné

Neposkvrněná, Královno nebe a země, Útočiště hříšníků a naše nejlaskavější Matko, Tobě svěřil Bůh celý řád milosrdenství. Já,...nehodný hříšník, padám k Tvým nohám a pokorně prosím, abys mě celého a úplně přijala za svou věc a vlastnictví a udělala se mnou, se všemi schopnostmi mé duše a mého těla i s celým mým životem, smrtí a věčností cokoliv se Ti zalíbí.

Chceš-li, použij také mne celého bez jakékoliv výhrady k uskutečnění toho, co bylo o Tobě řečeno: „Ona potře tvou hlavu“ a též: „Ty sama jsi na celém světě vyhladila všechny bludy“, abych se stal v Tvých neposkvrněných a nejlaskavějších rukou užitečným nástrojem k probuzení a největšímu vzrůstu Tvé slávy v tolika zbloudilých a lhostejných duších a tímto způsobem přispěl k co největšímu rozšíření blaženého království Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Neboť kam Ty vejdeš, tam vyprosíš milost obrácení a posvěcení, vždyť Tvými rukama stékají na nás všechny milosti z nejsladšího Srdce Ježíšova.

- Dovol mi, abych Tě chválil, přesvatá Panno.

- Dej mi moc zvítězit nad Tvými nepřáteli.

Ó, Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme, i za všechny, kdo se k Tobě neutíkají, a zvláště za nepřátele Církve svaté a za ty, kdo jsou Ti svěření.

Maria!

Milý čtenáři.

Pochybuješ, máš soužení? Temno jako přetěžké břímě tlačí tě k zemi? Máš chuť všeho nechat, zastavit se? Jsi unaven? Volej o pomoc k Marii a skrze Ní k Bohu. Otevři srdce v modlitbě na Nejvyšší Dobro a Lásku. Modlitba Ti pomůže. Může snad dobrý otec nebo matka odříct něco svým dětem, když vědí, že to dítě opravdu potřebuje? Sám nezmůžeš nic. Najdi v sobě trochu pokory a klekni k modlitbě.

Modlitba je cestou k Bohu - ke smyslu a naplnění naší existence. Ať už pajdáš nebo jsi slepý, jdi za Ním jako Petr, jako slepec u cesty, jako Zacheus nebo setník - vždy v pravdě, s upřímností. Se srdcem dobrého lotra otevřeným na překvapení Boží lásky nebo se srdcem Panny Marie připraveným říct *ano* Bohu, Jeho vůli, Lásce. Jsou takoví, kteří se modlí jako mlsouni. U jiných modlitba připomíná námluvy. Zase jiní při modlitbě se chovají jako obchodníci se starožitnostmi, ještě jiní jako herci. Ty se modli v pravdě. Nic nemůžeme skrýt před věčnou Pravdou.

o. Josef

Má krásná Paní

*Volám a ptám se Tě,
má krásná Paní.
Proč život zdá se nám
někdy tak beznadějný?*

*Pláču a ptám se Tě,
má spanilá Paní.
Proč někdy se nám slzy
v oči vhaní ?*

*Stojím tu a ptám se tě,
má milovaná Paní.
Proč někdy až po kruté tmě
přichází krásné milování?*

Slyšíš mě?

*Květe jabloňový,
lilie bílá,
kvítku v trávě voňavý,
Matko moje milá.*

Přijde láska?

Přijde.

Zašeptala.

*V srdci mně po ní vůně zbyla,
vůně tisíce květů.
A zazněl zvon oznamující světu,
že přišla láska.*

Pavla Caudrová

Ze života sv. Františka z Assisi

(Pokračování)

Rozhodný krok 1206

Bohobojná Pika velice milovala svého syna. Vždyť František byl synem jejího přání, ona si ho na Bohu vyprosila. Jemu ho již v nejtělejších věku obětovala. Stejně milovala i svého manžela Petra, a proto velmi trpěla tím sporem, ke kterému mezi oběma došlo. Snažila se o to, aby se oba mezi sebou usmířili. Nejprve se obrátila na manžela, avšak Petr Bernardone byl tvrdý jako skála. Pokusila se tedy přesvědčit svého syna, aby se umoudřil, zanechal blouznění a začal žít jako dříve. František se svěřil své matince se vším, co ho od cesty do Apulie až do této chvíle potkalo. Ukázal jí přesvědčivě, že nejedná snad svévolně nebo vzdorovitě, nýbrž že co činí, je vůle Boží. Pak jí také vysvětlil, že se přece více sluší poslouchat Boha než lidi.

Tehdy Pika poznala, že jeho povolání je mimořádné. Proto na něj více nenaléhala, protože nechtěla odporovat vůli Boží. Dokonce se rozhodla, že bude Františka všemožně podporovat, aby mohl žít tak, jak to Bůh na něm žádá. Zosnovala proto smělý plán na osvobození svého syna z domácího vězení. Čekala jen na vhodnou příležitost, kdy manžel odjede na několik dnů z domu.

Nemusela dlouho čekat. Božím řízením byl Petr Bernardone nucen vzdálit se na několik dnů ze svého domova. Tentokrát se nerad vydával na cestu, nechtěl-li však utrpět hmotnou škodu,

musel odcestovat. Když odcházel, neopomněl přísně napomenout svou manželku, aby se neopovážila propustit Františka z vězení. Pika brzo po odchodu svého manžela vstoupila do vězení svého miláčka, a nalezla ho v klece na zemi, jak se modlí za své brzké osvobození. S pláčem jej objala, zlíbala jeho pobledlou a vpadlou tvář a zbavila ho pout. František se rozloučil se svou matkou, poděkoval Bohu za osvobození a spěchal do svého předešlého útulku k chudému knězi Don Pietrovu v sv. Damiána, kde se opět oddal svým zbožným cvičením.

„Sv. František se zřiká otcova majetku“
freska v Bazilice sv. Františka v Assisi -
autor Giotto

Když Petr Bernardone po návratu domů zjistil, že jeho syn uprchl z vězení, ihned pochopil, kdo byl příčinou jeho osvobození. Děsná bouře se strhla na hlavu ubohé choti. Prudkými a vášnivými slovy jí vyčítal nepředloženoost jejího jednání a zasypával ji těmi nejtrpčími výčitkami. Pika nic neodpovídala, aby zbytečně nepřiléhala oleje do ohně. Petr Bernardone tedy popadl klobouk a rychlými kroky pádil ulicemi města k sv. Damiánovi. Když jej lidé viděli tak rozhněvaného, uhodli rychle příčinu jeho zlosti. Někteří ho litovali, že má tak neposlušného syna, jiní mu to ve své škodolibosti přáli, neboť dle jejich názoru svému synu příliš povoloval a stále se v něm zhlížel jako v nějakém zrcadle.

František, když opět uslyšel hlas svého rozhněvaného otce, jak se drsně táže Don Pietra, kde se skrývá, chvěl se na celém těle, při myšlence, že jej otec chce odvléci znovu domů. V první chvíli nevěděl, co má dělat. Chtěl se skrýt, ale uznal, že by to nebylo nic platné. Proto se odhodlal, že mu vyjde vstříc a vysvětlí mu, že se marně namáhá, aby jej odvrátil od jeho úmyslu.

Po prvním návalu hněvu Petr Bernardone počal jednat se svým synem poněkud mírněji. Začal mu vyčítat zvláště veliký nevděk, že za všechnu svou starost a péči, kterou měl o něj, více než o druhé děti, se mu odměňuje neposlušností a zpupností. Vytýkal mu velikou marnotratnost, kterou jej připravil o tolik peněz. Ukazoval mu na jeho neuctivost a nelásku, kterou má ke svým starostlivým rodičům, že se nechce podrobit jejich vůli a působí jim jen hanbu a bolest. Nakonec jeho hněv ustoupil a začal prosit Františka zcela mírnými slovy: „Pojď se mnou a uposlechni mého hlasu. Odstupím ti vše, jenom zanech svých pošestilých plánů.“

„Otcě můj,“ odpověděl František, „velmi tě miluji, ale nežádej ode mě, abych byl nevěrný Bohu. Bůh mi sám naznačil, že mě volá ke své službě, proto tě prosím, uděl mi své požehnání k tomuto kroku, a budu ti za to do smrti vděčný.“

„Ne, nikdy,“ vybuchl opět Bernardone, „nikdy neočekávej, že ti to dovolím, nikdy také nečekej, že ti k tomu kroku požehnám, ano, spíše když mě

neuposlechneš, vydědím tě a budu tě proklínat. Nyní ti dávám ještě chvílku na rozmyšlenou. Buď se se mnou ihned vrátíš a budeš žít jako dříve anebo budu mít o syna méně a nikdy nebudu chtít už o tobě ani slyšet.“

„Čiň se mnou, co chceš,“ volal, „přece se ti nepodaří zvíkat mne v mém úmyslu. Či se snad domníváš, že mohu tebe více poslouchati nežli Boha? Chceš snad, abych kvůli tobě opustil to, k čemu mě Bůh výslovně povolal? Ne, to nemohu udělat. Já se chci podrobit vůli Boží a ty, drahý otče, učiníš nejlépe, když jí také nebudeš odporovat.“

„Tedy dobře,“ odvětil sípavým hlasem Bernardone. Bylo na něm vidět, že v sobě násilně potlačuje hněv. „Více se ke mně nehlas, ode dneška mám o syna méně. Dříve však než se rozejdeme, vrať mi peníze, jež jsi stržil za sukno a koně ve Folignu. Bez toho jsi mě již o tolik připravil, a proto ti nehodlám nechat tuto částku peněz. Živ se jak chceš a z čeho chceš, mě však na oči nechod a také hleď, abys toto místo opustil, abys zde nepůsobil hanbu svým výstředním a nesmyslným jednáním.“

František nemohl dojetím promluvit ani slovo a tak sám Don Pietro ukázal Petru Bernardone, kam jeho syn peníze hodil, načež ten pak vzal peníze a rozhněván odešel. Po jeho odchodu padl František dobrému knězi do náruče, aby se vyplakal.

Petr Bernardone si cestou domů spočítal peníze, které se mu povedlo zachránit. Viděl, že je to značná částka a proto se trochu upokojil. Ale zlý duch mu začal našeptávat, že asi jeho syn bude mít u sebe ještě více peněz, poněvadž jeho matka jej jistě jen tak s prázdnou nepustila. Umínil si tedy, že mu ani tyto peníze nenechá. Ihned se tedy odebral ke konšelům, kteří tenkrát vedli správu města Assisi a zároveň byli i nejvyššími rozhodčími ve sporných soudních věcech. Žádal je, aby mu pomohli získat zpátky peníze, jež mu vzal jeho nevděčný syn. Avšak František se k soudu nedostavil s poukazem na to, že nyní jako osoba, která se zasvětila službě Bohu, nenáleží více pod moc světskou, nýbrž duchovní.

Toto rozhodnutí se Petru Bernardone nelíbilo a nyní váhal, zdali se má odvolat k biskupu Quidovi. Styděl se poněkud za své drsné chování, ale nakonec jeho lakota zvítězila.

Vyžádal si tedy slýšení u biskupa. Tomu vypravoval obšírně se všemi podrobnostmi o celém sporu, jež má se svým synem. Ačkoliv biskup Quido skoro o všem věděl, přece laskavě a trpělivě vyslechl žalobu Františkova otce a slíbil, že se postará o navrácení toho, co mu náleží. Ihned dal k sobě přivolat Františka.

„Milý synu,“ řekl Františkovi biskup Quido, „tvůj otec se na tebe hněvá, nejen proto, že jsi ho neuposlechl, nýbrž také, že máš u sebe peníze, které mu patří. Proto ti radím, chceš-li Bohu upřímně sloužit, ihned vrať svému otci vše, co ještě máš u sebe, neboť Bůh nechce, aby sis tyto peníze ponechal. Jinak se neboj, pevně důvěřuj v Boha a jednej jako muž. Bůh ti sám poskytne vše, co budeš potřebovat.“

„Nejdůstojnější otče biskupe,“ odpověděl František, „vrátím svému otci vše, co mu náleží, nejen peníze, nýbrž i oděv, který mám na sobě.“ Pak se svlékl až na spodní kalhoty a dlouhou ží-

něnou košili, kterou z kajícnosti nosil na těle a kterou obdržel, jak se zdá, od kněze Don Pietra. „Slyšte mě všichni!“ Zvolal slavnostním hlasem. „Až dosud jsem zval Petra Bernardone svým otcem, ale protože jsem se rozhodl, že se budu zcela věnovat službě Bohu, chci ode dneška nazývat svým otcem ne Petra Bernardone, ale Otce, jenž je v nebesích. Abych pak neměl nic z majetku svého dosavadního otce, vracím oděv a všechny peníze, takže nyní již nemám nic, než tento oděv.“ Po těchto slovech přistoupil k svému otci. Děkoval mu za vše dobré, které mu až dosud prokázal a slíbil mu, že mu to oplátí modlitbou. Pak si svlékl i spodní kalhoty a vrátil je zároveň s ostatním oděvem a penězi otci, takže tu nyní stál jen v dlouhé žíněné košili.

Všichni přítomní byli pohnuti k slzám. Biskup Quido rychle povstal ze svého křesla, přiskočil k Františkovi, objal jej a zahalil do svého pláště.

(pokračování příště)

*Podle knihy Svatý František Serafický
od P. Bonaventury J. Wilhelma
zpracoval BS*

SMÍŘENÍ JE DAR OD OTCE

(úryvek z katecheze Sv. otce Jana Pavla II. při generální audienci 22.9.1999)

Dnes se chceme hlouběji podívat na základní rozměr svátosti pokání, kterým je právě usmíření. Tento aspekt svátosti se jeví jako protijed a lék proti trhlíně, jež je vlastní hříchu. Když člověk hřeší, nejen že se oddaluje od Boha, ale také zasévá zárodky rozdělení v sobě a ve vztahu k bratřím. Takže návrat k Bohu tedy předpokládá obnovení jednoty zničené hříchem.

Usmíření je darem od Otce: jedině On ho může uskutečnit. Proto je to především výzva, která pochází z výsosti: *Kristovým jménem vyzýváme: Smiřte se s Bohem!* (2 Kor 5,20). Jak nám vysvětluje Pán Ježíš v podobenství o milosrdném Otci (srv. Lk 15,11-32), odpuštění a usmíření s Ním je pro Otce svátkem. Na tomto a na mnoha jiných místech Evangelia Otec nejen daruje odpuštění a usmíření, ale zároveň ukazuje, jak tyto dary jsou pro všechny pramenem radosti. V Novém Zákoně je charakteristický vztah mezi Božím otcovstvím a sváteční radostí na hostině. Boží království je přirovnáno k radostné hostině, na kterou zve právě Otec (srv. Mt 18,11; 22,14; 26,29). Naplnění celých dějin spásy vyjadřuje také obraz hostiny připravené Bohem Otcem na počest Beránkovy svatby (srv. Zj 19,6-9).

Právě v Kristu, Beránku bez poskvrny, obětovaném za naše hříchy (srv. 1 P 1,19; Zj 5,6; 12,11), se soustřeďuje usmíření, které pochází od Otce. Ježíš Kristus je nejen dárce usmíření, ale Usmířením samým. Podle sv. Pavla naše stávání se novým stvořením, obnovením v Duchu, *pochází od Boha, který*

nás usmířil se sebou skrze Krista a svěřil nám službu, abychom hlásali toto usmíření. Vždyť Bůh pro Kristovy zásluhy smířil svět se sebou, lidem už nepřičítá jejich poklesky a nás pověřil kázáním o tomto usmíření (2 Kor 5,18-19). Skrze tajemství Kříže našeho Pána Ježíše Krista je překonáno drama rozdělení existujícího mezi člověkem a Bohem. Spolu s Paschou totiž tajemství nekonečného milosrdenství Otce proniká nejtemnější kořeny nepravosti lidské existence. Tam se uskutečňuje pohyb milosti, která jestliže je správně přijata, vede k zakoušení sladkosti úplného usmíření. Nesmírnost Kristova utrpení a Jeho opuštění se tedy proměňuje v nevyčerpatelný pramen spolucítící a ukájející lásky. Spasitel opět vymezuje cestu návratu k Otci, který dovoluje člověku znovu prožít ztracený synovský vztah a dává mu sílu nutnou k zachování onoho společenství s Otcem.

Bohužel, také v tomto vykoupeném životě existuje možnost spáchání nového hříchu. Tato situace vyžaduje ustavičné bdění. Kromě toho i po odpuštění zůstává v člověku žhavé ohnisko hříchu, které je možné překonat skrze program pokání, jenž člověka více zapojuje do konání dobra. Vyžaduje to v první řadě napravení fyzických nebo morálních škod způsobených skupinám nebo jednotlivcům. Takovým způsobem se obrácení stává ustavičnou cestou, na které se jeví tajemství usmíření uskutečněné ve svátosti, jako bod cílový i výchozí. Setkání s odpuštějícím Kristem probouzí v našem srdci onu dynamiku trinitární lásky, kterou obřady smíření popisují následujícím způsobem: *Ve svátosti pokání tedy Otec přijímá syna, který se k Němu vrací, Kristus bere ztracenou ovci na ramena a odnáší ji zpět do ovčince a Duch Svátý*

Petr našich dnů

znovu posvěcuje svůj chrám a plněji v něm přebývá, což se pak projeví obnovenou účastí u stolu Páně, takže nad dítětem, které se z dálky vrátilo zpět, je veliká radost na hostině Boží církve. (č. 6; srv. č. 5 a 9).

Obřady smíření ve formuli rozhrěšení vyjadřují vztah mezi odpuštěním a pokojem, který daruje Bůh Otec ve zmrtychvstání svého Syna prostřednictvím Ducha Svatého. Svátost smíření označuje a realizuje dar usmíření a zdůrazňuje, že se týká nejen našeho vztahu k Bohu Otci, ale také k našim bratřím. Jsou to dva těsně spojené aspekty usmíření. Spasitelné působení Krista se uskutečňuje v Církvi. Ta se nemůže usmířit sama od sebe, ale jako živý nástroj Kristova odpuštění ve světle zřetelného přikázání Páně (srv. J 20,23; Mt 18,18). Toto usmíření v Kristu se uskuteční zvláštním způsobem při slavení svátosti smíření. Avšak celou nejhlubší podstatu Církve v jejím společenském rozměru charakterizuje stálý postoj k usmíření. V chápání usmíření je třeba překonat jistý individualismus: celá Církev spolupůsobí při obrácení hříšníků modlitbou, povzbuzením, bratrským napomenutím, podpořením lásky. Bez usmíření s bratry se láska nezabydlí v člověku. Tak jako hřích trhá tkáň Kristova Těla, tak usmíření obnovuje solidaritu mezi členy Božího lidu (...).

MILITIA IMMACULATAE (M. I.)

Neposkrvněná... Vrchol dokonalosti stvoření, Matka Boží, nejvíce naplněna Bohem ze všech stvoření.

Cílem stvoření, cílem člověka je stále větší připodobnění se ke Stvořiteli, stále dokonalější zbožštění. Bůh se stává člověkem, aby se člověk stal Bohem, říká sv. Augustin.

Napodobujeme lidi dobré, ctnostné, svaté, ale nikdo z nich není bez nedokonalosti; pouze Ona, neposkrvněná od první chvíle své existence, nezná žádnou i tu nejlehčí vinu. Takže Ji je třeba následovat, přiblížit se k Ní, patřit Ji, stát se Ní - to je vrchol dokonalosti člověka. Všichni ctitelé Neposkrvněné toužili potom, aby Ji patřili a vyjadřovali to různými slovy. Být Jejím sluhou, Jejím dítětem, Jejím otrokem,

takové a podobné ideály ozařovaly jejich život. Všichni ale toužili Ji patřit co nejdokonalejším způsobem a určitě by Ji chtěli oslovovat všemi tituly, které kdokoliv vymyslel nebo kterákoliv láska byla by schopna v budoucnu vymyslet.

Jedním slovem, patřit Ji, bezmezně Ji, hledat slunce života pro tolik, tolik srdcí.

Když se oheň lásky rozhoří, nemůže se směstnat v hranicích srdce, ale rozšiřuje se navenek a zapaluje a pohlcuje srdce jiných. Získává stále další duše pro svůj ideál, pro Neposkrvněnou.

Na takovou lásku až k dobyvačnosti, k dobytí všech srdcí, která jsou a budou, a to co nejrychleji, co nejrychleji, co nejrychleji, poukazuje Rytířstvo Neposkrvněné.

Rytíř Neposkrvněné ví, že v Neposkrvněné a skrze Neposkrvněnou bude nejrychleji a nejjednodušeji patřit Ježíšovi, bude patřit Bohu. Ví, že Ona v něm a skrze něho bude mnohem více a dokonaleji milovat Ježíše, než on sám všemi možnými jinými způsoby.

Ví, že jako každá milost od Boha Otce skrze Ježíše a Neposkrvněnou do jeho duše sestupuje, tak a ne jinak než jen skrze Ní a Ježíše každá odpověď na Jeho milost, každá odpověď lásky na lásku se může a má vznášet k Otci.

Ví, že to je jediná cesta k nejjednodušší a nejvznešenější svatosti, k největší slávě Boží.

Takže Boží láska mu nedovoluje spát, ale povzbuzuje ho, aby každý den stále více získával vlastní srdce pro Neposkrvněnou, aby Ona v něm a skrze něho k jiným srdcím se dostala a tam připravila trůn lásky pro svého Božského Syna.

Rytíř Neposkrvněné je, krátce řečeno, bojovníkem za získání všech srdcí pro Ni.

*takhle psal O. Maxmilián M. Kolbe
v roce 1939*

**Chci říkat
s Tebou, Maria:
„Ať se mi stane
podle tvého slova“**

Minoritské misie v Uzbekistánu

Využili jsme návštěvy misionáře z Uzbekistánu v našem klášteře, polského minority Kryštofa Kukulki, a položili jsme mu několik otázek, týkajících se jeho práce v misiích.

Co byste nám mohl říct o Uzbekistánu?

Uzbekistán, který byl kdysi jednou z republik bývalého Sovětského svazu, je dnes státem nezávislým. Jeho rozloha činí na 447 400 km², z toho pouze 10% představuje orná půda, zbytek jsou pouště a hory. Žije tam přes 20 mil. obyvatel, z nichž se většina hlásí k muslimskému náboženství.

Křesťanství bylo v této oblasti známé již ve starověku od 2. století. Dokonce se dochovaly zprávy o tom, že v Samarkandu a i na jiných místech se nacházela katolická biskupství. Přes tato území procházeli také naši minoritští misionáři, kteří směřovali do Číny (13.-14. století). Dějiny se však měnily a za vlády muslimského panovníka tzv. Tamerlána neboli Timúra (14. století) bylo křesťanství vyvražďením křesťanů úplně vymýceno ze země. Přibližně od té doby do 2. pol. 19. stol. zde křesťanství nebylo. Po ovládnutí těchto území carským Ruskem se zde křesťané opět objevili. Spolu s pravoslavnými přišli také katolíci, kteří patřili k různým národnostem. Byli mezi nimi Němci, Maďaři a také Poláci, kteří se sem dostali za trest po lednovém povstání v roce 1863. Celkem jich bylo na několik tisíc. Díky jim byly v Samarkandu a Taškentu vybudovány kostely. Prvním oficiálním knězem byl Bonaventura Pranajtis, profesor akademie v Petrohradu, vedoucí katedry hebrejštiny. Znal i řadu evropských jazyků a je považován za zakladatele prvních farností na území Uzbekistánu (Taškent, Fergana). Otec Bonaventura umírá v r.1917. Bohužel po říjnové revoluci nastaly změny, které zastavily tento pozitivní vývoj. Sovětská vláda, která usilovala o zničení každého náboženství, to vedla k tomu, že v 30. letech byl odstraněn poslední katolický kněz a od té doby až do 70. let tam už žádný nebyl. V 80. letech jistý kněz, který pracoval v centrální Asii, koupil dům, kde se znovu začínalo obnovovat křesťanské společenství, jež tvořili potomci bývalých vyhnanců.

Od kdy v Uzbekistánu působíte vy a jak rozvíjíte misijní činnost?

Já jsem se přijel do Uzbekistánu v roce 1991. Dělal jsem, co jsem mohl. Zaregistroval jsem farnost a biskup Jan Lenga z Kazachstánu mě jmenoval farářem. Podařilo se mi získat ruiny bývalého katolického kostela v Taškentu, a tak zde od roku 1993 pokračují stavební a restaurátorské práce. Přestože jejich ukončení je ještě daleko a všechno je v tzv. syrovém stavu, povedlo se dokončit kapli pod kostelem, kde se pravidelně slouží mše svatá. Vedle kostela stavíme pastorační centrum, z druhé strany klášter, takže farní život se začíná pomalu organizovat. Později se ke mně připojil o. Ivan John Rolov, minorita z USA. Otec Ivan začal po dvou letech dojíždět na prosbu malé skupiny katolíků do Samarkandu. Tam jsme také žádali od státu navrácení kostela, v němž se nacházela tělocvična. V květnu r. 1998 jsme objekt převzali a začaly ge-

foto: archiv

Taškent - kostel Nejsv. Srdce Páně

nerální opravy. Tak vzniklo nové působíště. Když k nám přišli další bratři, o. Petr Kawa a br. Jakub Jamrůz, vznikla možnost usídlit se ve Ferganě. Kdysi tam byla kaple, kam chodilo mnoho německých katolíků. Jezdívá jsem tam velmi zřídka. Jednou nebo dvakrát za tři měsíce. Farnost vymírala. Nyní, díky o. Petrovi, který přijal úřad faráře a pravidelně tam dojíždí, farnost znovu ožívá. Doufám, že to bude naše třetí působíště. Nutně potřebujeme, aby k nám přijeli další bratři, aby v každém místě působení byli alespoň dva nebo tři řeholníci.

Ze začátku byly mše svaté slouženy pouze v polském jazyce a přicházelo na ně jen několik lidí. Nyní máme čtyři jazykové skupiny, kromě polštiny je to ruština, angličtina a korejšťina. Korejsky mluvící lidé se zde objevili vlivem politických změn, otevřením nových pracovních míst, nových firem. Je jich zde na čtyřicet tisíc a přijíždí k nim korejský kněz jednou za dva měsíce. Pro nás kněze je různost jazyků problém, ale přesto se podařilo vytvořit farní skupinu, která se víceméně pravidelně schází.

Většinu mého času pohlcuje starost o opravy, což je zapříčiněno tím, že nemáme dostatek lidí, kterým by se dalo plně důvěřovat. Sice někteří takoví zde byli, ale ti vycestovali. Takže na čistou

pastorační práci mi nezbyvá mnoho času. Vedu skupinu katechumenů, která se připravuje na křest, dále se setkávám s mládeží, připravuji katecheze pro ty, kteří chtějí uzavřít církevní sňatek, a jsou mezi nimi někteří i po mnoha letech manželského života. Další část svého času musím věnovat tzv. diplomatické práci, neboť oficiálně plním funkci kulturního atašé nunciatury. Musím se tedy v rámci svých služebních povinností účastnit různých setkání s diplomaty apod. Zabývám se také ochranou nenarozeného života,

některé lidi z naší farnosti jsme poslali do Polska na vzdělávací kurzy a možná se nám letos podaří zorganizovat nějaká sympozia.

Působí tam kromě minoritů i jiné řády?

Kromě nás tady nejsou žádní jiní kněží. Jsou zde čtyři sestry ze shromáždění Matky Terezy z Kalkaty, které přijely do Taškentu v roce 1993 a pracují podle svého charismatu mezi těmi nejchudšími. Zpočátku naše farnosti patřily k apoštolské administratuře v Kazachstánu. Od září r. 1997 jsme byli spolu se středoasijskými státy tj. s Kirgizistánem, Tádžikistánem a Turkmenistánem odděleni a nyní tvoříme tzv. misií „sui iuris“.

Jak místní obyvatelé přijímají křesťanství?

Uzbeci jsou velmi dobří, pohostinní a náboženští lidé. Většinou se hlásí k muslimskému náboženství, avšak úplně se s ním neztotožňují. Když jim říkám, že jsem duchovní, chovají se ke mně s velkou úctou. Bohužel silná rodinná pouta nedovolují těm, kteří se zajímají o katolickou víru, přijmout křest i když v Taškentu a v Samarkandu máme již několik pokřtěných lidí. Těm, kteří se chtějí stát katolíky, říkáme, že musí projít alespoň roční přípravou. Například poslední skupinu jsem připravoval půl druhého roku. Ze začátku se jim ta dlouhá příprava

nelíbila. Když však příprava končila, říkali, že by bylo dobré, aby se setkávali i nadále. Sami ocenili hodnotu těchto setkání, jež jsou velmi důležitá. Když jsem dříve pracoval v Kazachstánu a Uzbekistánu, křtili jsme všechny zájemce, ale později jsme je v kostele neviděli. Odjížděli nebo zapomínali, že mají chodit do kostela a tvořit farní rodinu. Pro ně byl nejdůležitější křest, nic víc.

Jaký je vztah státu k Církvi?

Jestliže srovnám naši situaci s jinými muslimskými státy (např. Arábie) nebo některými asijskými zeměmi, musím říci, že vztah státu k Církvi není nejhorší. Oficiálně nás tady nikdo nepronásleduje, nikdo nám po právní stránce nebrání v působení. Dokonce v letos vydaném zákonu přímo čteme, že misijní činnost není zakázaná, avšak tento zákon dále nevysvětluje, co se myslí pod pojmem misijní činnost. Některé sekty musely opustit zemi za tzv. misijní činnost, neboť jejich členové chodili po domech, rozdávali letáky, veřejně promítali filmy. Neoficiálně platí, že na školách se nesmí vyučovat křesťanské náboženství, veřejně mimo prostor kostela se nesmí hlásat evangelium, děti nesmí chodit do kostela bez dovození rodičů. My působíme především na území našeho kostela, takže úřady k nám nemají žádné výhrady. Myslím si, že vláda je k nám tolerantní také díky tomu, že před čtyřmi roky apoštolský stolec navázal s Uzbekistánem diplomatické styky a já jsem byl představen jako zástupce apoštolského nuncia. Lidé zde začínají pomalu chápat, že katolická církev není žádná sekta, že má hluboké historické kořeny, že papež je významná osobnost. Já, otec Petr a bratr Jakub máme vatikánské pasy a oficiálně jsme pracovníky velvyslanectví. Z toho titulu musíme kromě své vlastní misijní práce plnit také povinnosti pracovníků velvyslanectví. Není to vždy

jednoduché. Doufám, že v příštím roce už bude nunciatura fungovat normálně, že v ní budou zaměstnaní lidé, bude zde nuncius a farnosti se budou rozvíjet nezávisle, jak to bývá ve všech farnostech na světě. Nyní zatím ještě musíme plnit dvojí roli.

Co se vám v Uzbekistánu líbí na lidech?

Jsou velmi pohostinní, můžete kdykoliv přijít na návštěvu, vždycky vás přijmou a tím, co mají, pohostí. Dokáží se dívat na život jednoduše. Říkají: „Něco se nepodařilo? Zkusíme to jinak. Nějak to dopadne.“ Uzbeki si dokáží velmi pomáhat, především v rodinách. Když se někomu stane něco zlého, celá rodina, ulice nebo vesnice k němu přichází, snaží se mu pomoci, nabízejí peníze. Přestože jsou chudí, dívají se na život optimisticky. Je to něco zajímavého, co se u nás jen tak nevidí. V poslední době se však začíná projevat snaha zbohatnout a s ní přichází i závist. Někteří mají velké vily s bazény, ohrazené vysokými ploty. Vznikají také obchody se strážci, kteří jen tak každého dovnitř nepouštějí. Takže pomalu přichází mentalita, která ničí to, co bylo pozitivní - prostotu, otevřenost, přejícnost.

Nemáte někdy chuť odejít? Co Vás tam drží?

Je to skutečnost, že kdybych odjel, nikdo k nim v nejbližší době s Božím poselstvím a svátostmi nepřijde a je škoda, nechat je tak. Oni sami říkají: „Když vy od nás odjedete, tak tu zůstaneme sami.“

rozmlouval br. Bohdan

foto: LM

*Misionář z Uzbekistánu
P. Kryštof Kukulka (vlevo)
při návštěvě v Brně*

PLURALISMUS NEBO KAPITULACE?

Málokteré jiné slovo je dnes v katolickém prostředí tolik skloňováno ve všech pádech, jako právě termín „pluralismus“. Pochází z latinského „plus - více“. Pod tímto pojmem je chápána různost názorů v určité konkrétní společnosti, v našem případě v Katolické církvi. Pluralismem a jeho potřebou se neustále ohánějí někteří teologové, požadující naprostou volnost hlásat cokoliv a nebýt vázání neomylnými výroky magisteria.

Než přejdeme k odpovědi na otázku, jestli tyto jejich požadavky jsou oprávněné či nikoliv, zodpovíme si nejprve, jestli něco podobného funguje také ve světské společnosti, jmenovitě v parlamentní demokracii, která je dnes mnohými teology (nejbojovněji Hansem Kungem) předhazována Katolické církvi jako vzor.

U našich západních sousedů je zavedena ve školách tzv. sexuální výchova jako samostatná součást buď biologie nebo rodinné výchovy. Nikdo se neptal na vůli a přání věřících rodičů, prostě ji roku 1979 ministerstvo školství nařídilo a hotovo. Nic nepomohly protesty organizací bránících právo rodičů být prvními informátory svým dětem v této navýsost intimní a citlivé oblasti. V rámci projektu sexuální výchovy jsou dětem už ve druhé obecné prodávány učebnice a promítány diapositivy s nahotinami, ve čtvrté třídě je jim ukazována soulož, v pátém ročníku jsou také poučovány o antikoncepci a homosexualitě apod. Není divu, že citlivější

hoši a dívky, zejména z hluboce věřících rodin, odcházejí z těchto hodin psychicky šokováni. Zoufalé dopisy jejich rodičů pravidelně zveřejňuje informační bulletin Kruhu přátel Marie Gorretiové. Podle zákona sice existuje pro rodiče možnost své děti z hodin sexuální výchovy odhlásit, jenže většina učitelů, zejména ředitelů škol a školské úřady, dělají byrokratické potíže, školy se potom mstí na dětech, které jsou ve třídě vystavovány veřejnému posměchu jako zaostalí, bigotní, psychopatictí apod. Když pročítáme dopisy

těch rodičů, kteří našli odvahu vybojovat pro své dítě odhlášení z hodin sexuální výchovy, nemůžeme se ubránit dojmům, že něco úplně stejného jsme proživali za komunistické totality, když naše dítě chodilo do náboženství navzdory všem výhrůžkám. Nejnovější, červencové číslo tohoto bulletinu (Information FMG 68/1999) zveřejnilo také svědectví studentky pedagogiky, která byla na povinné praxi v jedné škole a účastnila se mimo jiné i promítání jistého „naučného“ filmu v rámci hodiny sexuální výchovy. Když potom na fakultě vyjádřila svůj nesouhlas, příslušný docent jí odpověděl: „Toto je předepsáno. Pokud s tím nesouhlasíte, nemůžete počítat se zaměstnáním ve školství.“ Jako bychom slyšeli téměř doslova tytéž výroky komunistických inspektorů a vedoucích odborů školství na adresu věřících pedagogů. Tatáž situace není jenom v Německu, ale též v Holandsku, Francii a Velké Británii.

To všechno jsou demokratické státy s dlouholecitou tzv. „pluralistickou“ tradicí. Kde je ten tolik slibovaný „pluralismus“? Proč nemohou mít rodiče, kteří chtějí vychovávat své děti v ideálu pohlavní čistoty, na to v rámci školy právo? Proč je jim vnučováno něco, co se přičí jejich svědomí a co navíc odporuje i přirozenému studu a citu pro ohleduplnost a slušnost?

Uvedené příklady pouze markantně ukazují, že pluralismus v té formě, jak je mnohými teology hlá-

sán a jak si ho naivně někteří katolíci představují, je nesmyslnou iluzí. Žádný stát, byť sebedemokratičtější, nebude v rámci své školské a kulturní politiky prosazovat několik navzájem si odporujících názorů, vždycky se příslušná vláda a parlament rozhodnou pro jeden koncept a jedno stanovisko. Kdo s tím nesouhlasí a nebojí se to dávat veřejně najevo, musí počítat s těžkostmi. Současný demokratický stát, člen Evropské unie, se rozhodl pro výchovu budoucí generace k ideálu sexuální promiskuity, kde je třeba zabránit pouze nežádoucímu těhotenství a nákaze AIDS. To považuje za správné, naproti tomu ideál předmanželské čistoty a manželské věrnosti odmítá jako nesprávný. Kdybychom ale vzali teorie našich hlasatelů pluralismu do důsledků, tak by stát měl přinejmenším postavit obě stanoviska na stejnou úroveň a dát rodičům možnost svobodné volby. Proč tyto velebitelé pluralismu mlčí a neprotestují proti tomuto hrubému porušení principů demokracie a pluralismu ve jmenovaných západních zemích? Proč nadále předkládají tuto formu demokracie Katolické církvi jako vzor a obviňují ji z totalitních praktik, když ona v rámci své nauky, která je božského původu, hlásá ve věci sexu zcela opačné stanovisko, jež pokládá za jediné správné? Proč páni pluralisté (například hnutí „My jsme církev“) požadují, aby Církev popřála prostor také stoupencům předmanželského sexu, antikoncepci a tzv. registrovaného partnerství homosexuálů, ale ani slovíčkem nepožadují po státu, dodejme „demokratickém a pluralistickém státu“, aby dal prostor též zastáncům katolické nauky v oblasti sexu, kterou přijímají za svou i všichni slušní a ohleduplní nekatolíci?

Dostáváme se tak ke zjištění, že naprostý a bezbřehý pluralismus je nejen nesmyslný, ale i neproveditelný. Různost názorů vždycky byla, je a bude, a je samozřejmě zapotřebí, aby každý měl možnost svůj pohled prezentovat a uplatnit, ale každá společnost, ať už jde o stát, církev, klub nebo spolek, musí stanovit jisté hranice. Ne všechny názory lze hlásat a prosazovat, proto současné demokratické státy zakazují a stíhají propagaci rasového, národnostního, náboženského nebo třídního násilí (žel, ne vždy dost důsledně). Také uvnitř Katolické církve je oprávněná pluralita názorů, proto vznikly už ve středověku nejrůznější teologické školy a množství

navzájem odlišných spiritualit, řeholních i mimořeholních. Každý pluralismus v Církvi však končí u zjevené pravdy, u dogmatu a morálky. Nelze uvnitř Církve současně hlásat, že Ježíš Kristus byl i nebyl Božím Synem, nelze připustit, aby si každý věřící „vybral“, jestli chce věřit v Ježíšovy zázraky včetně Zmrtvýchvstání nebo nechce, jestli Panna Maria byla vzata do nebe i s tělem nebo jen s duší aj. Buď je pravdou jedno nebo druhé, není možno ponechat ji náhodnému výběru. Církevní autorita má od Ježíše Krista moc stanovit v případech pochybností s neomylnou jistotou, co je pravda. Totéž platí i v morální rovině. Nemůže současně platit, že lze i nelze krást, lhát a podvádět právě tak, jako že lze i nelze mít poměr před manželstvím a mimo manželství včetně osob stejného pohlaví, že lze i nelze brát umělou antikoncepci, zavraždit nenarozené dítě nebo v rámci projektu eutanázie starého a postiženého člověka. V takovém případě by Církev jako organismus přestala existovat právě tak, jako by v případě takového „pluralismu“ přestala existovat každá světská společnost včetně státu, jenž by se stal dokonalou anarchií.

Vraťme se však k našemu tématu tzv. sexuální výchovy, která proniká i do našich škol. Buď má pravdu katolická nauka se svými morálními postuláty nebo má pravdu stát, konkrétně stát demokratický. Nemylme se a nebuďme naivní. Hlasatelé pluralismu v této záležitosti vlastně nechtějí uvnitř Církve skutečnou pluralitu, tj. rovnoprávnost obou názorů, tradičního církevního i toho, který je šířen ve školách. Všimněme si jednoho zdánlivě nepatrného, ve skutečnosti ale důležitého detailu. Program rozkladného hnutí „My jsme církev“ požaduje mj., aby Katolická církev byla prý v sexuální morálce „lidštější“, aby tolerovala rozvody, promiskuitu, antikoncepci a nevěru, aby prý „měla pochopení“. Takže žádná pluralita, ale odbourání tradiční katolické nauky a její nahrazení tou naukou, kterou předkládá současný liberální stát, čili kapitulace před ním a jeho násilným vnucováním „kultury smrti“, před níž varuje stále a neúnavně nynější Svätý otec. Volání po pluralismu v Církvi tak ve skutečnosti není ničím jiným než složením zbraní před duchem tohoto světa.

Ikona proti ateizmu

„Ikona řekne všechno,“ tato slova zazněla z úst ruských malířů ikon, manželů Alexandrovových z Moskvy na konferenci Východ - Západ, pořádané Východní misíí, vedenou P. Ing. Stanislavem Weiglem v Praze. Manželé Alexandrovovi sdělili, že v ruském prostředí velice často právě ikona Krista a Matky Boží nahrazovala psané slovo a stávala se účinným prostředkem evangelizace. To platilo zejména za komunismu, kdy psaného slova víry se nedostávalo, ikony však stále byly v ruských domácnostech a v muzeích. Právě ikona podle názoru obou ruských umělců znemožnila sovětským komunistům dosáhnout úplné ateizace ruského národa a v ní je klíč k naplnění fatimského proctví Panny Marie o obrácení Ruska.

-rm-

Ústavním lékařem našeho reálného gymnázia v Telči byl před válkou MUDr. Bohumil Grulich. Potřeboval jsem malé ošetření a on mi ochotně posloužil. Když jsem se ptal, kolik budu dlužen, dodnes mi zní jeho odpověď: „Znám tvoji famílii a vím, že je vás plný dům dětí, dáš mi desetikorunu, až ji budeš mít.“ Poděkoval jsem a ten desetikorunový dluh se mi vryl do paměti na velký kus života. Nejdřív jsem neměl peníze a když jsem je měl, styděl jsem se poslat lékaři desetikorunu. Hodnota peněz se změnila.

DESETIKORUNA

a tak jsem se chtěl s ním vyrovnat. Tenkrát se dávalo na mši svatou právě těch deset korun. Již jsem morálně nebyl povinen nosit mu desetikorunu.

Na počátku sedmdesátých let jsem se dostal do Orlických hor. Bylo to někdy v září, když mi přišlo parte. Otvírám obálku a žasnu. MUDr. Bohumil Grulich bude převezen z Telče do rodiště v Dobřanech. Ne, to nebyla náhoda, to bylo Boží řízení. Téměř po čtyřiceti letech jsme se opět setkali, dokonce v jeho rodišti. Přijely z Telče dva autobusy vděčných občanů a přátel s pěveckým sborem. Znal jsem dobře sestru lékaře, pravidelnou návštěvnicí farního chrámu. Lékař pocházel z dobré věřící rodiny. Při promluvě v kostele jsem se zmínil o dlužné desetikoruně a že je mi ctí, abych poslední službu lékaři prokázal jako žák školy, kam on mezi nás přicházel.

Dojímavé bývají pohřby kněze a lékaře. Obě profese směřují ke službám bližnímu. Když jsme pana doktora zdravili úklonem hlavy při setkání v podloubí telčského náměstí, netušil jsem, že ho budu pohřbívat v jeho rodišti v kostele sv. Mikuláše. Pozdní léto bývá na horách okouzlující. Taky ten den byl plný slunce a čmeláci prolézali rostlé květiny ve věncích a kyticích. Pohřbili jsme ho do hrobu rodičů. Po obřadech zahráli muzikanti píseň *Chaloupky pod horami*. Ze starobylé Telče se vrátil do tiché víscky v Orlických horách. Konečně se mi podařilo splatit dluh deseti korun i s úroky. Nevyzpytatelné jsou cesty Páně a podivná setkání, jak je připravuje Bůh.

Jaroslav Olšava

BŮH MÁ PRO TEBE PLÁN

VÍCE NEŽ POZEMŠŤANĚ

Když nás odstartovali na Měsíc, vypadalo to, že všechno je proti nám, že máme malé vyhlídky na úspěch. Bylo plánováno, že přistaneme na přesně určeném místě, vzdáleném od místa startu 380 tisíc km. Měsíc nejen obíhá kolem Země rychlostí 3680 km/h, ale Země sama obíhá kolem Slunce obvodovou rychlostí 105 600 km/h. Přitom Země se otáčí kolem své osy (jednou za 24 hodin) a my jsme museli dosáhnout rychlosti 40 000 km za hodinu, abychom překonali gravitační pole Země. Jak bychom mohli propočítat svou dráhu natolik přesně, abychom přistáli na Měsíci na přesně zvoleném místě?

A přece toho můžeme dosáhnout, protože Bůh řídí vesmír s přesností, která je mimo naše chápání, řídí pohyby a dráhy planet a hvězd. Můžeme se plně spolehnout na jeho zákony. A my jsme využili Boží přesnosti k tomu, abychom uskutečnili svou schůzku na Měsíci. Tak jako má Bůh dokonalý plán pro vnější svět, pro celý vesmír, má také dokonalý plán pro vnitřní prostor člověka - pro lidského ducha.

Když jsem byl na Měsíci, Bůh byl se mnou - tak jako byl se mnou na Zemi - a měl pro mě plán, plán pro můj život. V Žalmech (Ž 139,8-10) se zpívá: *Zamířím-li k nebi, jsi tam, a když si ustelu v podsvětí, také tam budeš. I kdybych vzlétl na křídlech jitřní záře, chtěl přebývat při nejzažším moři, tvoje ruka mě tam doprovodí, tvá pravice mě chopí.*

Jako člověku připadá nemožné přistát na vytčeném místě na Měsíci, stejně tak se zdá nemožné, aby život na Zemi fungoval plynule a hladce. Alvin Toffler popsal ve své knize Třetí vlna (The Third Wave) nynější stav člověka:

„Dnešní svět je zaplavován mocným přílivem, který vytváří nové, často bizarní životní prostředí, v němž musíme pracovat, hrát si, ženit se a vdávat, vychovávat děti a odpočívat. V tomto zmateném kontextu podnikatelé plavou proti bludným ekonomickým proudům, politikové se dívají, jak ručička ukazující jejich ohodnocení mezi obyvatelstvem se vychyluje hned na kladnou, hned na zápornou stranu; vysoké školy, nemocnice a jiné instituce bojují zoufale proti přílivům. Systémy hodnot se třísťí, rozpadají a záchranné lodi jako rodina, církev a stát se v těchto vírech divoce točí a kymácejí.“

Ale Bůh ustanovil pokoj a zařadil ho jako součást plánu našich životů. Ježíš slibuje: *Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj, vám dávám; ne jako dává svět, já vám dávám. Ať se vaše srdce nechvěje a neděsí!* (J 14,27)

Můžeme plně důvěřovat Jeho plánům, které má pro náš život.

foto: National Aeronautics

Více než pozemšťané, James Irwin

foto: sestry premonstrátky

Pozdrav z Doksan

V Kristu a Marii drazí přátelé, bratři a sestry!

Téměř po roce opět přicházíme, abychom se s Vámi podělili o radosti i starosti našeho života.

Jak již mnozí víte, přišly jsme před půldruháho roku do starobylého kláštera v Doksanech, abychom zde po 216 letech od zrušení kláštera Josefem II. v duchu svatého Norberta obnovily společný život modlitby a oběti.

Máme radost z toho, že se naše kontemplativní komunita rozrůstá o další povolání, že z tohoto místa v litoměřické diecézi může znovu stoupat Boží chvála. Zvláště pamatujeme na maminky očekávající narození dítěte, kterým můžeme zaslat modlitbu k sv. Norbertovi, ale i na všechny, kteří jsou v jakékoliv tísní. Již mnoho lidí se nám během této doby ozvalo s prosbou o pomoc modlitbou za vyřešení různých těžkostí, starostí, problémů. A my jsme rády, že můžeme mít na mysli i v srdci nejen obecné potřeby kraje, národa, Církve, světa, ale i potřeby konkrétních lidí, vás - našich bratří a sester v Kristu.

Upřímně děkujeme všem, kteří nám to umožňují, kteří nám pomáhají jak duchovně, tak materiálně. Žijeme stále na faře, protože klášter je neobývatelný. Letos jsme, díky Bohu i vám, opravily skoro celou střechu - další rekonstrukce závisí jistě hodně na finančních prostředcích. Proto se znovu obracíme s prosbou o laskavé přispění na tento účel (můžeme zaslat naši složenku, i případně potvrzení k odpisu z daňového základu). Na všechny naše dobrodince pamatujeme pravidelně v modlitbě a vždy jednou za měsíc je zde na jejich úmysl sloužena mše svatá.

Věříme, že Pán odplatí každý dar mnohonásobně.

Zároveň Vám všem k svátkům Božího narození v tomto jubilejním roce spásy přejeme a vyprošujeme, aby Vás Boží Dítě zahrnuło veškerou svou láskou a milostí.

Adresa: Klášter sester premonstrátek v Doksanech,
411 82 Doksany I

Bankovní spojení: KB - Roudnice n. L., 2079120257/0100

Vaše sestry premonstrátky

Modlitba k svatému Norbertovi za šťastné narození dítěte

Svatý Norberte, velký a věrný služebník Boží!
Zvláštním způsobem jsi utíval svaté a podivuhodné narození našeho Spasitele,

kterého nejčistší Panna Maria, Jeho Matka,
počala bez poskvrny a porušení svého panenství
a porodila bez veškeré bolesti.

Proto jsi i vznik svého premonstrátského řádu
spojil s dnem narození Ježíše Krista.

V pokoře Tě tedy prosím, svatý Norberte, jako zvláštního
ochránce,

aby mi Bůh dal na Tvou přímělu milost donosit a porodit
tento plod života.

Ať také dá svou milost, aby toto počaté dítě bylo křtem přijato
do Kristovy církve

a Jemu, našemu Pánu, celý život věrně sloužilo,
abychom nakonec spolu dosáhli věčné spásy.

Skrze Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Svatý Norberte, pomocník neplodných manželství
a nastávajících maminek, oroduj za nás.

Přepis modlitby z Hodinek ke ctí a chvále sv. Norberta, Praha 1749

Mladí lidé si převážně neuvědomují, jaké nebezpečí nese s sebou pornografie. Pornografické obrazy se po dlouhou dobu uchovávají v paměti a podvědomí a uvolňují neobvykle silné vášně a touhy, a tím se stávají zdrojem mohutných tenzí

ze školy. V jeho aktovce byly pornografické časopisy. V téže době v Poznani čtrnáctiletý Pavel pozval k sobě domů dvanáctiletého Michala, kde si prohlíželi v nepřítomnosti rodičů pornografické filmy. Po filmu Pavel uškrtil Michala prova-

NÁSLEDKY PORNOGRAFIE

a krizí vedoucích k návyku, který je možno přirovnat k drogové nebo alkoholové závislosti.

U člověka závislého na pornografii, erotomana, se objevují období vystupňované sexuální žádostivosti, během kterých je nucen několikrát denně uspokojovat svůj pud. Objektem jeho zájmu se stává každý bez ohledu na věk, pohlaví či vzhled. Největší hodnotou v životě takového člověka je orgasmus. Nejdůležitější je pro něho okamžité získání partnera k pohlavnímu styku, a to bez skrupulí a odpovědnosti. Je krajním sobcem, kterému vůbec nezáleží na důstojnosti a prožitcích jiného člověka. Závislost na sexu ničí zdraví, rodinný život a vede k úchylnkám a sexuálním perverzím. Lidé se stávají otroky sexu. Je to skutečná závislost. Ve Spojených státech je tato závislost již více než 20 let považována za onemocnění, které je třeba léčit ve speciálních ústavech. Léčba je velmi obtížná stejně jako u závislosti drogové a alkoholové.

V mnoha případech závislost na pornografii vede k rozličným úchylnkám, sexuálním perverzím a násilnostem. Američtí vědci zjistili, že násilníci používají pornografii jako stimulator. Výzkum notorických zločinců, který provedl prof. Marshal ve věznicí Kingston Penitentiary, ukázal, že pedofilové, násilníci a vrahové ze sexuálních motivů před spácháním zločinu používali pornografii. Co rozhoduje o tom, že se někdo stává pedofilem, násilníkem, či vrahem ze sexuálních motivů? Rozhodující vliv na utváření takového patologického chování má všudypřítomná pornografie, která v takovém stupni kazí děti a mládež, že stále více neplnoletých se dopouští znásilnění, ale také i vražd. Kupř. v prosinci roku 1997 na předměstí Lomže chlapec 8. třídy znásilnil děvče z I. třídy, když se vracel

zem. Během vyšetřování pak řekl, že nějaký hlas mu nařídil, aby to udělal. Takových hrůzných případů je stále více.

Je velkým pokrytectvím, když někdo tyto činy odsuzuje a zároveň mluví o toleranci vůči všudypřítomné pornografii, která vychovává zástupy zločinců a deviantů. Pornografie je velikým ohrožením společenského řádu. Ani mnozí křesťané si toto nebezpečí často neuvědomují. Proto je třeba, aby každý, komu záleží na společném dobru, udělal všechno, co je v jeho moci a možnostech, k zamezení šíření pornografie. Způsobů, jak bojovat proti pornografii je mnoho. Počínaje modlitbou za ty, kteří jsou nějakým způsobem na pornografii závislí, přes slova pronášená vždy s láskou, až k činům. Někdy stačí už jen to, když přestaneme nakupovat v obchodech, které prodávají také pornografické časopisy nebo videokazety. Nejhorší je, když začínáme být ke zlu tolerantní a považujeme je za normální součást všedního života. Všem, kteří se jakýmkoliv způsobem podílejí na šíření pornografie, je třeba připomenout Kristovo varování: „Běda tomu člověku, skrze kterého pohoršení přichází“ (srv. Mt 18, 7).

Je třeba rovněž pamatovat, že velmi dobrým uvedením do pornografické závislosti jsou také časopisy pro mladé typu Popcorn, Dívka či Bravo. Významní němečtí pedagogové a psychologové varují, že tyto časopisy jsou zvlášť nebezpečné, protože ohrožují psychické zdraví dětí a mládeže. Ukazují mechanickou, brutální a odlidštěnou formu sexu. Zlo nazývají dobrem a dobro zlem. Ničí smysl pro lásku, pravdu, dobro a krásu a uvádějí své čtenáře do stavu erotomanie a závislosti na sexu. Tyto časopisy jsou proto dokonalým nástrojem v satanových rukou.

zpracoval LMK

Moje trápení se sterilizací

Vždycky jsem chtěla velkou rodinu. Už jako malá jsem často snila o tom, že se vdám a budu mít dům plný dětí. Nebylo tedy překvapením, že jsem se ve 40 letech dávala na svůj život s uspokojením. Měla jsem šťastné manželství a pět zdravých dětí.

Když jsem neočekávaně zjistila, že musím jít na operaci kýly, zavolala jsem svému lékaři s dotazem o možnosti současného podvázání vejcovodů. Radil nám k tomu již po našem třetím a pak i po čtvrtém dítěti. Pokaždé jsme to odmítli, protože se nám to nějak nezdálo. Ale teď, když jsme přišli do středního věku a máme rodinu svých snů, jsem usoudila, že bychom neměli plánovat další děti.

Pamatuji si na ten večer, kdy jsme s Natem seděli proti sobě v pokoji na podlaze a všechno zvažovali. Bylo nám oběma 40 let, a tak se zdálo na čase přehodnotit naši rodinnou situaci. Shodli jsme se na tom, že jsme příliš staří na to, stát se znovu rodiči. Náš nejmladší měl brzo začít chodit do školy a poprvé za 13 let jsem neměla mít v domě žádné předškolní dítě. Čekala mne svoboda rozhodovat o svém čase, vést spořádanou domácnost a přitom dokonce dělat občas něco jen pro sebe. Těšila jsem se na tuto novou fázi svého života.

Po dlouhé diskusi jsme šli spát zcela přesvědčení, že děláme správnou věc. Vše mluvilo pro sterilizaci. Druhý den jsem si vyjednala termín.

Dvojitá operace proběhla bez komplikací. Vystřídali se při ní dva lékaři, jeden dal do pořádku kýlu a druhý podvázal vejcovody. Zotavování proběhlo podle očekávání a mysleli jsme, že tím to pro nás skončilo. Mýlili jsme se!

Když se podívám do svého deníku, vidím v záznamech z týdnů a měsíců po zásahu určitou nejistotu: „Tuhle fázi života, plození dětí, máme za sebou a vyrovnáváme se s tím. Asi jsme příliš staří a už nejsme schopní.“

Vždycky jsme uznávali, že je každé z našich dětí ojedinělým a cenným Božím darem. Každé způsobilo v našem životě velkou radost a růst.

Přesto, že některé z nich přišly jako „překvapení“, všechny byly přijaty s otevřenou náručí a srdcem, a nepřestávali jsme za ně Pánu děkovat. Odporovalo tedy našemu způsobu myšlení, když jsme teď svým rozhodnutím řekli: „Už žádná malá požehnání, Pane. Děkujeme, ale už nemáme zájem.“

Tenkrát se sterilizace zdála tak logická a správná. Vzpomínám si, jak jedna moje přítelkyně žertovala o své vlastní sterilizaci a řekla, že patří k „vykleštěné generaci“. Já jsem se poté poznámce celá naježila a myslela jsem si, jak může někdo mluvit tak sarkasticky o tak vážném rozhodnutí? Podobné myšlenky mne začaly pronásledovat. Cožpak jsme tenkrát s Natem nezávázili všechna pro a proti? Zapomněli jsme snad na něco?

Byla jsem zděšená, když jsem si uvědomila, že jsme se tehdy ani jednou nezeptali, co asi na naše rozhodnutí říká Pán Bůh. Všechno jiné jsme mu tenkrát v modlitbě předkládali. Proč jsme zanedbali tento problém?

Několik měsíců po mé operaci se všechny mé úvahy spojily v přesvědčení, že jsme udělali hroznou chybu. Začala jsem mít zlost sama na sebe a na nás oba za to, že jsme podstoupili takovou operaci, aniž bychom žádali Pána Boha o radu.

Cítila jsem, že jsme Pána zklamali, a tím přerušili to zvláštní spojení, kterým nám v minulosti žehnal. Teď už nikdy nepoznáme, jaké mohl mít s naší rodinou plány a koho nám mohl ještě poslat.

Rok po operaci ukazuje můj deník míru mého smutku: „Je mi tak líto, že jsme to udělali! O co všechno jsme se možná ošidili. Obelhala jsem sama sebe, že mám ustoupit logice, že je sterilizace správná!“

V té době jsem se se svými pocity nikomu nesvěřovala. Nechtěla jsem nic říci ani Natovi, aby se necítil uvězněn mezi mým smutkem a nezměnitelností mé operace.

Pilně jsem si četla ve své Bibli a hledala v koncordanci verše, kde se psalo o „dětích“, „neplod-

nosti“, „rodině“, „domácnosti“ a „matce“. Přestože Pán Bůh nezmiňuje v Bibli sterilizaci, bylo mi jasné, co si o ní myslí. Děti jsou pro něj skutečnými poklady, jsou mu tak drahé, že jeho oblíbeným způsobem, jak požehnat zbožné ženě, je dát jí dítě.

Jednou v noci jsem nemohla spát a seděla jsem v pokoji a četla Bibli se slzami v očích. Když mne tam Nat našel, začala jsem si před ním vylévat své srdce. Když slyšel mou bolest, řekl: „Promluvmé ještě jednou s doktorem. Třeba se s tím dá něco dělat.“

V té chvíli jsem pocítila první paprsky naděje. O čtyři týdny později jsme se sešli s mým lékařem. Když vyslechl náš problém, nevěřil svým uším: „Vy opravdu chcete podstoupit velmi riskantní zpětnou operaci?“ Už to slovo zpětnou nám vykouzlilo úsměv na tvářích. Dal nám jména tří mikrochirurgů, odborníků na problémy plodnosti.

Když jsme dohodli termíny návštěv, cítila jsem, že procházíme dveřmi, které nám otevřel Bůh.

Toužili jsme po tom, abychom vrátili přirozenou funkci poškozených orgánů do rukou Dárce všeho života. Chtěli jsme, aby bylo všechno jako dřív, kdyby se rozhodl nás požehnat dalším dítětem, mohl to udělat, aniž by způsobil lékařský zázrak. Nepočítali jsme nutně s dalšími dětmi, ale byli jsme pro tuto možnost otevření. Chtěli jsme Pánu Bohu ukázat, že spoléháme na jeho úsudek víc, než na svůj vlastní.

Šestnáct měsíců po podvázání vejcovodů jsem podstoupila pětihodinovou zpětnou operaci.

Operující chirurg nevěděl nic o těžkém osobním zápase, který mne přivedl k operaci, ale když přišel druhý den za mnou na pokoj, řekl: „Jsem rád, že jsme tu operaci natáčeli. Ještě jsem nevi-

děl tak dokonalý případ. Když jsme dokončili úpravu vašich vejcovodů, sklouzly zpět do původního stavu, jako by se jich nikdy nikdo nedotkl.“ Když lékař odešel, rozplakala jsem se radostí a děkovala Bohu za všechno jeho požehnání.

O sedm měsíců později jsem vedla všech našich pět dětí do školy. Cítila jsem, jak polykám slzy. Náš nejmladší začal první třídu. Být osvobozena od jedné z nejradostnějších, nejvzrušujících fází mého života se najednou nezdálo příliš lákavé. Když jsme udělali spoustu fotografií a dali si pusy na rozloučenou, odjížděla jsem domů s pocitem osamění.

A přece někde hluboko ve mně hnízдила malá jiskřička. Den předtím jsem odevzdala do laboratoře vzorek krve k vyšetření. Měla jsem podezření, že se má stát něco velikého. Jako první jsem tedy zajela do laboratoře. Test byl pozitivní. Byla jsem těhotná!

Když jsem vzrušeně děkovala Pánu Bohu, napadlo mne, že tahle zpráva přišla jen několik minut potom, co jsem se rozloučila před školou se svým posledním „miminkem“. Jak zvláště to Pán Bůh načasoval. Jak tvořivě jedná. A jak ho mám ráda!

Dnes je nám s Natem oběma 43 let a denně vychutnáváme a nemůžeme se nasytit radostí z devítiměsíční Louisy. Jako přírůstek k našim čtyřem synům a jedné dcerce přinesla Louisa naší rodině tolik radosti a smíchu a okořenila náš život víc, než bychom si kdy dovedli představit. Jsme spokojení, protože víme, že jsme tuto důležitou stránku našeho života znovu vložili do všemohoucích Božích rukou.

Margaret Nymanová žije se svým manželem a šesti dětmi v Chicagu. (CCL Family Foundations)

OBRÁCENÍ JEDNOHO ZEDNÁŘE

Událost, kterou vám zde popisuji, se přihodila v říjnu roku 1936. Seděla jsem ve svém pokoji, když zazvonil telefon. Hlas v telefonu mi sdělil, že v ulici..., číslo..., leží těžce nemocný pacient, který potřebuje mou pomoc. Když jsem se chtěla dovědět další podrobnosti a zeptala se, kdo volá, neznámý, který mi volal, položil telefon. Ihned jsem se odebrala na uvedenou adresu a cestou přemýšlela, jak asi vysvětlím, proč jsem tam přišla. Kdo mi tehdy telefonoval, jsem se dodnes nedověděla.

Na udané adrese jsem našla skutečně velmi těžce nemocného člověka. Byl to asi padesátník, působící vznešeným dojmem, který měl onemocnění plic. Kromě zdravotní sestry, která pacienta neměla příliš v oblibě, nebyl zde již nikdo přítomen. Nemocný nebyl vůbec překvapen mojí návštěvou a ani se mě neotázel, proč jsem přišla. Když jsem se ho zeptala, čím mu mohu posloužit, odpověděl velmi unaveně, ale přátelsky: „Jenom zde zůstaňte!“

Asi hodinu jsme si povídali. Během hovoru jsem se ho snažila potěšit. Pak jsem musela odejít, protože jsem si chtěla poslechnout přednášku významného kněze. Zeptala jsem se nemocného, zda mám přijít zítra. V prvním okamžiku mě nechtěl vůbec pustit, ale pak mě prosil, abych se co nejdříve vrátila. Přednáška již začala, když jsem dorazila na místo, a kněz zrovna řekl tato slova: „... a Kristus stojí při lůžku každého umírajícího a čeká. Čeká s otevřenou náručí připraven odpustit i ty nejhorší věci.“ Tato slova byla pro mě znamením přímo z nebe. Ihned po přednášce jsem pospíchala k mému drahému nemocnému, který byl mým příchodem viditelně potěšen. Zpozorovala jsem, že se během mé nepřítomnosti podstatně změnil a že to s ním jde ke konci.

Nevěděla jsem, jak mu pomoci, a tak jsem mu začala vyprávět o lásce, kterou k nám Bůh má. Zpozorovala jsem, jak jeho obličej ustrnul a jak zjevně sám se sebou velmi těžce bojuje.

Nakonec se rozhodl, což ho stálo nemálo námahy, že mi prozradí, že je svobodný zednář a že dříve neměl odvalu mi to říci, abych jej nepustila. Ujistila jsem ho, že právě proto nyní při něm zůstanu, abych mu alespoň trochu pomohla. Nyní jsem si uvědomila velkou odpovědnost, která na mě dolehla. V podstatě jsem viděla toho nemocného poprvé v životě, nic jsem o něm nevěděla, a proto jsem měla velké obavy, abych všechno nepokazila svou nešikovností v těchto posledních okamžicích jeho života.

Když bylo devět hodin večer, chtěla jsem odejít domů, abych přišla následující den znovu. Když jsem se zmínila o mém odchodu, řekl zcela slabým hlasem: „Jen zůstaňte, jen zůstaňte!“ Krátce na to začal být velmi dušný a nemohl už více ležet. Posadila jsem ho v posteli a nepetržitě jsem ho musela podepírat.

Když jsem mu vyprávěla o jesličkách v Betlémě, všimla jsem si, že poslouchal se slzami v očích. Čas plynul a na přání nemocného jsem poslala zdravotní sestru spát. Pro nemocného začalo utrpení: dušnost, tělesné bolesti. K tomu všemu začal mít nepopsatelné pocity strachu v takové míře, že se začal chvět na celém těle.

Posadila jsem se k němu a položila jeho hlavu na mé rameno. Modlila jsem se tichým hlasem a také jsem mu vyprávěla o přemilé Matce Boží. Nakonec jsem mu vyprávěla historku o lotrovi, který visel po Kristově pravici. Poslouchal pozorně a požádal mě, abych mu to ještě jednou zopakovala. Hodiny odbily půlnoc a on mě znovu prosil, abych při něm zůstala. Konečně, bylo to asi kolem jedné hodiny v noci, mi řekl nezapomenutelným a zcela zřetelným hlasem: „Nyní!“ S radostí jsem pohlédla na jeho trpící obličej, mokrý od slz a ihned jsem zavolala kněze, který přišel s Nejsvětější svátostí.

Když jsme přišli, čekal již nemocný, (kterému jsem samozřejmě již dříve dala Zázračnou medailku), netrpělivě na nás a chtěl, abych ho připravila na přijetí svátostí. Vše se odehrálo „za pět minut dvanáct“. Vyzpovídal se, přijal Tělo Páně a pomazání nemocných. Odřekl se všeho zlého. Byl to opravdu skvělý okamžik, když se znovu smířil s Bohem a Církví.

Zůstala jsem u něho až do konce. Byl zcela osamělý. Když jsem se ho zeptala, zdali mám někomu říci, že je nemocen, jen pokynul hlavou, že ne. Když začaly bít kostelní zvony na první mši svatou, vydechl zcela lehce svou

duši a odebral se ke svému nebeskému Otci, od kterého byl ještě před zcela malou chvílí tak velmi vzdálen. Naše milá Paní pomohla také jemu. Je skutečně něco zázračného na této medailce a já doufám, že tyto řádky přispějí k tomu, že důvěra v Marii ještě více zesílí.

*Irma Prinzessin Lobkowicz-Palffy
Erlebnisse mit der Wunderbaren Medaille
Karl Maria Harrer*

Prinzessin Lobkowicz-Palffy se narodila v roce 1866. Během svého života se proslavila svou dobročinností všude tam, kde zrovna pobývala. Říkalo se o ní, že kdo se s ní setkal, setkal se s matkou.

MEXIČTÍ ZEDNÁŘI NEPRÁVEM PROTESTUJÍ

Vatikán chce v nejbližší době prohlásit blahoslavenými 25 mexických katolíků, zavražděných pro svoji víru ve dvacátých letech za Callesovy diktatury. Proti tomu ostře zaprotestovaly zednářské lóže. Jeden z jejich velmistrů, Jorge Gaviño Ambriz, argumentoval tím, že prý tzv. „cristeros“ (čili vyznavači Krista) se účastnili války, jež stála celou zemi 70 tisíc lidských životů.

Jaká je historická pravda? Ve dvacátých letech se za pomoci armády zmocnil vlády generál Plutarco Calles, velmistr zednářské lóže pod názvem „Helios“. Calles nebyl jenom zednář, ale také komunista a velký obdivovatel Trockého. Přesně podle sovětského vzoru zahájil krvavé pronásledování Církve. V některých státech Mexické unie byla Katolická církev postavena zcela mimo zákon. Když kněz tajně odsloužil mši svatou, byl bez milosti zastřelen a spolu s ním každý, kdo se této liturgie účastnil. Tam, kde byl výkon kultu ještě povolen, nezřídka docházelo k tomu, že policie v neděli postřílela všechny účastníky bohoslužeb právě ve chvíli, když vycházeli z kostela.

Katolíci nemínili tuto systematickou genocidu, jež si v ničem nezapadala s nacistickou genocidou Židů, trpně snášet a povstali se zbraní v ruce. Jejich oddíly však byly špatně vyzbrojené a nemohly konkurovat mexické armádě. Calles nadto s nimi zahrál velmi špinavou hru. Slíbil jim, že když složí zbraně, bude s nimi jednat o jejich požadavcích náboženské svobody. Katolíci, tzv. cristeros, diktátorovi uvěřili. Zbraně složili, byli však okamžitě do posledního muže postříleni. Katoličtí biskupové, působící v ilegalitě, se obrátili na úřady USA se žádostí o zákrok ve prospěch masově vyvražďovaných katolíků. Marně. Americká nejvyšší místa byla prospěkována svobodnými zednáři, prezident F. D. Roosevelt náležel k zednářské lóži nejvyššího zasvěcení. Proto senátoru Borahovi, který prosbu mexických katolíků přednesl, odpověděl, že americká vláda se nebude do vnitřních záležitostí Mexika vměšovat.

Jestliže tedy zednář Ambriz hovoří o 70 tisících mrtvých, potom je třeba dodat, že šlo o mrtvé téměř výlučně na katolické straně, o oběti zednářsko-komunistické genocidy katolického obyvatelstva. Místo drzého protestu by mexickým zednářům spíše příslušel kající postoj a prosba za odpuštění. Masoví vrahové mexických katolíků z dvacátých a třicátých let nebyli nikdy potrestáni.

Vojáci na Svaté Hoře

O letošních prázdninách se ve dnech 17. - 22. srpna uskutečnilo na Svaté Hoře u Příbrami celostátní setkání křesťanské mládeže, kterého se zúčastnilo více jak 3 500 mladých lidí z celé republiky. Mezi nimi nechyběli ani vojáci. A jaký byl jejich pohled na toto setkání? O to se s námi podělil právě jeden z nich.

Kdybych měl být co nejstručnější, tak bych mohl jistě za všechny vojáky říci - prima akce! Opravdová oáza v rámci naší vojenské služby!

Co jsme tam dělali a jak k účasti vojáků na tomto setkání vlastně došlo?

Z iniciativy představitelů Katolické církve a armády vzešla myšlenka účasti věřících vojáků na setkání a to služebně, to je mimo jejich řádnou dovolenou. A určitě nejen já, když jsem se o tom dozvěděl, jsem si řekl: „Paráda - týden dovolen navíc a ještě k tomu na takové akci!“ A tak se nás tam sjelo na 60 vojáků základní služby z mnoha různých posádek od západních Čech až po severní Moravu. První náš dojem sice nebyl optimální, ale to se brzy sprá-

vil. Mysleli jsme si totiž, že tam budeme mít prázdniny v uniformě, ale bylo tomu trochu jinak. Doopravdy jsme tam totiž byli služebně a „dokonce“ jsme tam měli i vojenský režim! Ale ta služba se nakonec pro nás stala radostí, protože jsme si uvědomili, že děláme něco pro dobrou věc. Pomáhali jsme s přípravou ubytovacích prostor pro účastníky a s jejich ubytováním, hlídali jsme parkoviště, v noci hlavní pódium, dbali na dodržování pořádku v celém areálu Svaté Hory, pomáhali v kuchyni a vždy byli po ruce tam, kde nás někdo potřeboval. Pomáhali jsme třeba i s realizací divadelních představení, kde jsme například hráli hustý les. Někteří pak byli pokáčení, na další pak nama-

lovány turistické značky, takže jsme se i sami sobě pěkně zasmáli. Doopravdy jsme měli radost, že jsme byli užiteční. Také bylo kupříkladu třeba složit nákladák s minerálkami. Byli u toho tři vojáci z naší posádky (celkově jsme byli čtyři, já jsem se zrovna někde toulal ...) a hned byl ten nákladák složený. A určitě si dovedete představit, jakou radost jsem prožíval, když jsem ty kluky v zápětí potkal a viděl jejich krásné oči, které hovořily o radosti, že mohli někomu pomoci a být k užítku! To je pak kluk i hrdý na to, že je voják (dnes je situace spíše opačná).

Tak to byl náš služební život. A samozřejmě jsme tam měli i „osobní volno“. A to jsme měli vždy, kdy nás nebylo nikde potřeba, takže jsme se mohli účastnit velice pestrého a zajímavého programu. Pravdou ovšem také je, že pro některé vojáky byla zajímavější možnost navázání nových kontaktů s mnoha příjemnými a pohlednými dívkami.

A jak si myslíte, že se nám odjíždělo zpět k vlastním útvarům? Nebylo to nijak lehké, ale vraceli jsme se s vědomím, že nelze stále jen čerpat, ale že je třeba i rozdávat, a proto nás na Svatou Horu Bůh poslal. Byla to opravdu oáza v naší vojenské službě, kde jsme mohli obcerstvit své duše a opravdu hodně načer-

pat. Vždyť kde a kdy má voják možnost celodenní adorace a každodenní mše svaté? Kde voják s radostí spolupracuje s věřícími vojáky a veliteli? Kolikrát během své služby slouží voják s nadšením a je za dobrý výkon služby také pochválen? A o možnosti navštěvovat kvalitní duchovní program snad nemá cenu ani hovořit. A mohl bych pokračovat dál a dál! A tak úplně na závěr (jak se říká - to nejlepší na konec) patří naše veliké poděkování našemu Pánu a Bohu za to, jak nás pestře a něžně provází všemi etapami našeho života a dává nám pocítit svoji hřejivou přítomnost.

Jiří Pospíšil

„Muklouské“ Ave Maria

V dnešní době známe několik zhudebněných Ave Maria. Zpíváme Ave lurdské, fatimské, ale muklouské? Tady je:

*„Ave Maria - Ave Maria,
v dáli vyzvání zvon ku klekání
a budí v zamlklých duších touhu k víry vyznání.
Ave Maria - Ave Maria,
shlédni na svůj lid, zlobou vášně zpit,
ved' ho v náruč svého Syna, uč ho v lásce žít,
ať zavládne v luzích českých
pokoj, mír a klid!“*

Složil je František Šimíček, varhaník a hudební komponista, který strávil řadu let v komunistických koncentracích, původně navržený k trestu smrti. Svůj osud vložil do rukou Panny Marie a pocítil Její živou přítomnost i za zdmi komunistických nápravných zařízení. Vydal o tom zajímavou knihu, která vyšla v Matici cyrilometodějské v Olomouci pod názvem „Kovárna duší“. Je až dojemně čist, jak Matka Boží ho vedla i v tak krutých podmínkách, jakými byly bolševické koncentráky. Šimíčkově svědectví je důkazem, že Panna Maria pomáhá opravdu v každé situaci, i když často jinak, než my, lidé, bychom si přáli. Kdo chce Její ruku nabídnutou k neustálé pomoci vidět, uvidí ji zcela jistě tak, jako ji viděl a téměř hmatatelně zakoušel František Šimíček. Z vděčnosti za tuto pomoc složil spolu se známým mariánským básníkem Václavem Renčem „Muklouské Ave“.

Ne, o pomoci Matky nelze nikdy pochybovat. Cožpak odmítne pozemská matka někdy svému dítěti pomoci k lepší pozemské existenci? Jak by potom mohla nebeská Matka, jež nás zrodila k věčnému životu, nám nepomoci k této trvalé existenci, která nikdy nekončí?

Človek musí v niečo veriť

Rímskokatolíckeho farského úradu sv. Martina som zabočil dolu ku klariskám. Na rohu zostal predo mnou stáť zdravý šesťdesiatnik, vzpriamal sa, a podal mi ruku, hovorí svoje meno a dodáva: „Aj vám zomrela žena?“ Mal som oblečené bielu košelu s čiernou kravatou. Rýchlo som si ho obzrel, či nie je známy, ktorého som dlho nevidel. Ale nebol. „Áno, zomrela mi,“ odpovedám mu. „Aj mne zomrela, včera. A vaša kedy?“ dozvedá sa on. „Pred tromi mesiacmi a náhle,“ odvetím mu. A on na to: „Tak teda smútime, smútime.“ „Nuž, veru smútime, čo nám už ostáva,“ vravím zasa ja a dodávam: „Ja vlastne len jedným okom pláčem a druhým sa radujem. Pláčem preto, že som prežil 47 rokov pokojného a vyrovnaného manželstva a uvedomujem si, koho som stratil. Ale druhým okom sa radujem preto, lebo verím, že jej Boh bude milostivý a prijme ju do svojho Kráľovstva. Dosiahne teda to, prečo žila, spočinie v Bohu, v Jeho kráľovstve.“ Keď som vyslovoval tieto krátke vety, uprene sa na mňa pozrel, ako by ho vyrušili, znepokojili. Pár sekúnd sme mlčky stáli, potom sa otočil a polohlasne, ako by sám sebe povedal: „Človek musí niečomu veriť, hm, hm...“ a bez slova vykročil smerom k Dómu sv. Martina. Mne začali myslou letieť myšlienky: čo tento človek asi nosí v sebe, čo ho prinútilo zastaviť sa pri cudzom človekovi a povedať, že mu zomrela žena. Čo všetko nosia v sebe títo ľudia, ktorí sa náhliu Michalskou ulicou a ktorých jednotlivo ani nevnímam. Koľko je ľudí, čo nemajú odvahu alebo nemajú komu vyjaviť svoj žiaľ, akí sme k sebe navzájom a akí by sme mali byť. Doteraz neviem, čo ma viedlo takto rozvinúť rozhovor s neznámym človekom. Čo som spôsobil svojimi slovami v jeho duši? A preto som sa za neho cestou pomodlil Zdravas Mária...

(UP)

Prosba o šťastné stáří

Dej nám svou milost, Pane;

Stáří trpělivé plné odevzanosti.

Stáří křesťanské v duchu pokání.

Stáří pokorné a vděčné.

Stáří plné porozumění a dobroty.

Stáří milující pokoj s lidmi.

Vysoobod' nás, Pane;

Od stáří plného sobectví.

Od stáří zlobného a hněvivého.

Od neužitečného navíkaní a stíznosti.

Od vzpomínek budících nepokoj.

Od hrůzy před Božím soudem.

Od náhlé a nenadále smrti.

Od smrti bez přijetí soálosti při plném vědomí.

Ze sbírky modliteb Jaroslava Janušky

První dny listopadu zalétají naše vzpomínky ke hřbitovům. Mé vzpomínky zalétají do Soutic u Vlašimi. Toto okolí soutoku Sázy a Zálivky je vyhledáváno milovnicí přírody. Z dálky mě zdraví věž chrámu Páně sv. Jakuba. Na tichém hřbitůvku odpočívají rodiče mé matky. Dědečka jsem neznala, zemřel dříve, než jsem spatřila světlo světa. Na babičku zůstaly vzpomínky, které mne budou provázet celý život. Byla to zbožná, statečná žena, matka deseti dětí. Všechny své děti ve víře dobře vychovala a sama jim šla vždy příkladem. Její život byl prozářen láskou k Bohu a k bližnímu a dětinnou oddaností k Panně Marii. Každý rok konala pouť k Panně Marii hrádecké u Vlašimi a to pěšky 23 km. Naposledy vykonala tuto pouť ve svých 82 letech. S každým dobře vycházela, kde bylo třeba ochotně ráda pomohla. Když děti se rozlétly do světa a syn převzal hospodářství, ani pak nezahálela. Když jsem se s ní z jara r. 1949 loučila, řekla mi: „Už tu s vámi dlouho nebudu, poslouchej maminku, měla těžký a tvrdý život.“

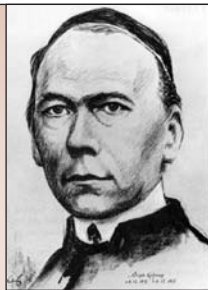
Tenkrát jsem netušila, že jsou to slova poslední. Jak bych byla přitiskla k sobě tu drahou, stříbrem posetou hlavu. Na svátek Těla a Krve Páně tiše zesnula. Sedm dětí s rodinami ji vyprovodilo na poslední cestě, tři děti ji předešly. Již padesát roků není mezi námi, v mé paměti však stále žije dobrá, ušlechtilá žena, moje babička.

Až v tyto listopadové dny budeme vzpomínat, vzpomeňme modlitbou na své drahé zemřelé. Pamatujme také na zemřelé kněze, kteří mnohdy nemají nikoho, kdo by položil kytičku a udělal křížek na jejich hrobě. Vzpomeňme též na dcery a syny národa, kteří položili své životy za naši svobodu. Ať jich Pán očistí od jejich nedokonalostí a uvede do své slávy.

Marie Píchová, vnučka

MUŽ, JENŽ SE MODLIL PRACÍ A PRACOVAL MODLITBOU

Toto označení použil Sv. Otec Jan Pavel II. na adresu německého kněze Adolfa Kolpinga z minulého století, jenž byl r. 1991 zařazen mezi blahoslavené. Získal si zásluhy především svojí aktivitou ve prospěch sociálně slabých. Příklad jeho života ukazuje naprostou neopodstatněnost obvinění na adresu Katolické církve, že nic nedělala pro dělnictvo, tvrdě vykořisťované bohatými podnikateli. Kolping bojoval za práva dělnictva perem. Psal do katolických časopisů články a studie, ve kterých odhaloval liberalismus jako bezbožeckou ideologii, jež vede k hromadění majetku na jedné straně a k vytváření bídy na straně druhé. V duchu katolické nauky papežů Řehoře XVI. a Lva XIII. demaskoval Kolping tehdejší pojetí demokracie a svobody jako „svobodu“ pro někoho umírat hladu a pro druhého tonout v přepychu. Nezůstalo však pouze u teorie. Kolping zakládal tzv. spolky tovaryšů a „Rodiny“, což měly být svépomocné pokladny pro dělníky a také nejrůznější akce finanční výpomoci strádajícím dělnickým rodinám. Bl. Adolf Kolping byl také velikým mariánským cítělem, stále nosil u sebe růženec a denně se ho modlil.

JAK JSEM LÁDU NAUČIL VE VĚZENÍ

(Vzpomínka z vězení) MODLITBU PÁNĚ

25. listopadu 1971 po obědě mne odvedl tzv. vězeňský „vychovatel“ pan nadporučík Dvořák na 14 dní do vlhké podzemní kobky plzeňské věznice Na Borech, postavené za vlády Marie Terezie roku 1753. Do „korekce“ neboli „zostřeného vězení“ jsem se dostal na základě udání jednoho ze spoluvězňů.

Naštěstí mne denně vyváděli na pracoviště „Mozaika“. To bylo sice také v podzemí, ale topilo se tam a při práci jsme se též potili. V podzemní cele se semnou vystřídali za těch 14 dní tři vězňové. Nejmladší z nich byl Láda Š., bylo mu asi 19 roku. Dali mně ho do cely 7. prosince. Dle jeho vyprávění byl jeho tatínek jako úkladný vrah odsouzen k dlouholetému vězení. Maminka se s tatínkem rozvedla a znovu prodala. Otčím Ládu nechtěl mít doma, a tak se Láda již jako chlapec předškolního věku dostal do dětského domova. Tam se od kamarádů hodně „přiučil“. Stalo se, že se Láda pro majetkovou trestnou činnost již jako ještě neploletý dostal do věznice pro mladistvé v Libkovicích u Mostu. Jakmile dosáhl osmnácti roku, byl eskortován do tzv. pevné či, jak jsme říkali, „kamenné“ věznice Na Borech. Láda pracoval na pracovišti „Kovošrot“, které se stýkalo s naším pracovištěm „Mozaika“. Oběma pracovišti vel jedn náčelník nadporučík, kterému jsme pro jeho orli nos říkali společně „Papoušek“. Láda Š. byl téměř denně odváděn do „zostřeného vězení“ v podzemí, jako tzv. „neplnič“. Neplnil denní pracovní normu. Ta představovala zbavit velké množství tenkých hliníkových vodičů izolační hmoty a ty obnažené aluminiové drátky musely za směnu vážit 7 kg. Kdyby dal „pan velitel“ Ládovi za úkol zbavit „bužírky“ měděné vodiče, nebo alespoň hliníkové o velkém průměru, bylo by se mu asi podařilo splnit denní pracovní normu. Ale u tenkých a navíc hliníkových vodičů to bylo vyloučeno. Proto Láda „neplnil“ a byl denně trestán zostřeným vězením.

Když jsme v noci ze 7. na 8. prosince spolu leželi na holé dřevěné pryčně a chvěli se chladem, každý pod jedinou starou páchnoucí příkrývkou, nataženou až po bradu a nemohli jsme jaksi oba usnout, zeptal jsem se Ládi, na co v tom hlubokém tichu myslí. On mně sdělil, že si stále opakuje modlitbu. Zeptal jsem se ho jakou a požádal jsem ho, aby mně ji řekl. Láda začal odříkávat dětskou modlitbičku Andělíčku, můj strážníčku ... Zeptal jsem se ho, kde a od koho se tu modlitbu naučil, když byl od útlého dětství v dětském domově a tam byla jistě výchova zcela atheistická. Láda mně vyprávěl, jak s pomocí starších chlapců jako šestiletý prvňáček utekl z dětského domova a dostal se z Čech až k babičce, bydlící v jedné vesničce jižně od Brna. Tam prý byl u babičky celý měsíc a chodil prý dokonce do místní školy. Babička ho naučila modlitbičku Andělíčku, můj strážníčku a dbala na to, aby se ji Láda každý večer před spaním pomodlil. Asi po měsíci byl Láduv úkryt u babičky vypátrán a Ládu si odvezla pani vychovatelka zpět do dětského domova. Zeptal jsem se pak Ládi, zda by chtěl umět nějaké další modlitby. Kupříkladu takové, které se modlí dospělí věřící lidé. Láda přisvědčil, a tak jsem mu vyprávěl o oné krásné novozákonní události, kdy apoštolé prosili Pána Ježíše, aby je naučil modlit se. A Pán Ježíš je naučil té nejkrásnější modlitbě, začínající slovy „Otče náš, jenž jsi na nebesích...“ Té modlitbě říkáme Modlitba Páně, poněvadž ji nejen apoštolé, ale vlastně i celé lidstvo naučil náš Pán Ježíš Kristus.

Potom jsem se opakovaně se zvolna a s velkou pozorností, abych správně vyslovoval všechna slova, tak dlouho modlil otčenáše, až se Láda té noci naučil celou modlitbu nazpaměť. Začal jsem krátkými slovními spojeními, pak celými větami, potom jsme opakovali první část otčenáše, pak druhou část začínající prosbou „Chléb náš vezdejší dej nám dnes“. Pak se Láda již modlil celou modlitbu samostatně a já jsem ho kontroloval a modlil se jen v duchu společně s ním. Zapomněli jsme na vlhký chlad, který nás sužoval a já jsem slíbil, že ho následujícího dne na pracovišti naučím další modlitby, především mariánské, neboť zítra bude velký svátek Neposkvrněného Početí Panny Marie. Myslím, že jsme oba usnali s nádhernými pocity a já s odstupem času zjišťuji, že to byla snad nejuduchovněji prožitá vigilie velkého mariánského svátku v mém životě.

Dalšího dne, tedy 8. prosince jsem v naší pracovní cele na hnědý balící papír, který jsme používali na lepení čtverců malých kachliček, napsal krasopisně pro Ládu apoštolské vyznání víry a tři nádherné ma-

riánské modlitby Zdrávas Maria, Pod ochranu Tvou se utíkáme a Zdrávas Královno. Po pracovní přestávce v deset hodin si mne nadporučík, zvaný „Papoušek“, dal předvolat do své kanceláře. Vyšetřoval, zda jsem to byl já, kdo napsal Ládovi na hnědý papír uvedené modlitby. Krátce předtím vytrhl Ládovi papír s modlitbami z rukou, když se je Láda o přestávce učil nazpaměť. Přiznal jsem to. Pracovní náčelník četl zvolna slova modlitby Pod ochranu Tvou se utíkáme. Řekl mně, že je absurdní domnívat se, že by mladý trestanec, který nectí svoji vlastní rodnou matku, byl schopen uctívat matku Ježíše Krista. Vyšetřování uzavřel tím, že mne přečetl sdělení, že jsem pro svoje účely odcizil „státní majetek“, onen kousek hnědého balícího papíru velikosti 40 x 40 cm a že navrhuje moje další potrestání. Vůbec mně nevdadlo, že si mne odpoledne na „druhém úseku“ dal předvolat náš pan vychovatel nadporučík Dvořák do své kanceláře a sdělil mně, že jsem měl již celou řadu trestů, ale dosud mně nebyl odebrán dvoukilový potravinový balíček. Ten jsme mohli při „dobrém chování“ obdržet od své rodiny jednou za dva měsíce. Tento trest jsem rád přijal dokonce s hrdosťou, že jsem mohl trošku trpět pro Naši Paní, Pannu Marii.

Když nás dozorce po pracovní směně dne 8. prosince 1971 přivedl do naší cely na tzv. „druhém úseku“ borské věznice, kde bylo 15 jednoposchodových postelí, tzv. „dvojáku“, tedy 30 vězňů, měl jsem dobrý pocit: zase budu spát v suché a teplé posteli.

Vít LEPIL

Atmosféra Vianoc

Už niekoľko mesiacov som prežíval strašnú melanchóliu a stále sa ma zmocňoval smútok, napriek tomu, že som sa snažil to premáhať, melanchólia sa stále stupňovala. Už som si nevedel poradiť. Vo svojej bezradnosti som začal piť. Pil som do nemoty, ale keď som sa prebral z alkoholu, smútok a clivosť sa vystupňovali ešte viac. Skúšal som to zaháňať aj pracou, ale nešlo to, ba som mal pocit, že smútok a clivosť sa mi priamo vysmieľujú, ako keby za mnou volali: „Ty si myslíš, že nám ujdeš? My ťa zo svojej moci už nepustíme.“ Ba som mal už aj také stavy, že som pomýšľal na samovraždu. Prečo som ju nespáchal, to neviem. Obrátil som sa aj na lekárov. Tí mi predpísali prášky na spanie, ale to len veľmi málo pomáhalo. Vtedy sa mi dostal iba náhodou do rúk Nový zákon. Začal som ho čítať a nevedel som prestať. Pod vplyvom Písma svätého sa úplne menili moje názory na život. Do tohto obdobia zapadli Vianoce. Nikdy som nechodieval do chrámu. Moji rodičia boli neveriaci a aj mňa tak vychovali. Ale teraz ma čosi ťahalo do chrámu. Chcel som vidieť a počuť ako kresťania oslavujú toho, o ktorom čítam v Písme svätom. Myslel som si, že v chráme bude niekoľko starých babiek a zatiaľ

chrám bol preplnený a boli tam väčšinou mladé rodiny a mládež. V chráme som prežíval akúsi veľkú radosť, akú som nikdy predtým nezažil. To, čo vo mne spôsobila atmosféra Vianoc, to neviem vyjadriť svojimi slovami. Kristus a ja sme si boli veľmi blízko. Tu som si uvedomoval, že on skutočne prišiel medzi nás, ľudí, hoci je pravý Boh. Prišiel ako malé dieťa, aby svojou láskou pritiahol všetkých k sebe. Tú jeho lásku som priamo cítil. Clivosť, smútok a melanchólia úplne ma opustili. Od tých Vianoc som začal pravidelne chodiť do chrámu. Keď sa môj neveriaci otec dozvedel, že ja chodievam do chrámu, chcel ma dať na psychiatriu, hoci ja som bol tak zdravý ako nikdy predtým. Uveril som v Krista, On bol mojou silou. Pripravoval som sa na sviatosť krstu. Mnohých to dráždilo, že som denne chodieval do chrámu. Na pracovisku mi vyhrážali, radili mi, aby som dal sám výstup, lebo ináč ma budú musieť preradiť na inú funkciu. Ja som im povedal, že som ochotný robiť i tie najpodradnejšie práce, ale za žiadnu cenu by som nechcel stratiť to, čo som na tie spomínané Vianoce získal, keď sa v mojom srdci narodil Kristus, ktorý je Synom Božím. Až teraz si uvedomujem pravdivosť slov, ktoré mi už skôr povedal môj dobrý priateľ: „*Mat' Boha, znamená mat' všetko.*“

Prajem všetkým, ktorý ho ešte nemajú, aby ho našli, aby sa narodil aj v ich srdciach a o to prosím aj vo svojich modlitbách.

deväťnásťročný mládenec

Milé děti,

představte si, že by někdo cestoval na nějakou slavnost, na svatbu nebo do divadla, nebo na sportovní utkání o mistrovství světa, anebo na letiště, odkud by měl letět na zájezd, na který se všichni těší. A teď si pomyslete, že by uviděl vedle cesty něco zajímavého. Treba, že tam běhají veverka nebo tam poletují barevní motýli. Anebo tam rostou květy, které se mu líbí. Nebo maliny a ostružiny. Nebo stromy, na které je možno

lézt, ale také i spadnout a potlouct se. Nebo, že tam je trh se stánky, ve kterých je možno vidět všelicos zajímavého. A tak by nepokračoval v cestě, chodil by sem tam, až by už dávno bylo po svatbě nebo divadle nebo mistrovském utkání, nebo by už odletělo letadlo, na které měl zaplacenou letenku a zájezd. Také by se mohlo stát, že by odbočil z cesty na nebezpečném místě a zřítíl se se skály nebo utonul v močálu.

Co byste si o takovém člověku pomysleli? Možná něco podobného, jak to napsal vynikající učitel církve, papež, svatý Řehoř, kterému se dává titul „svatý Řehoř Veliký“. Ten napsal:

„Hloupý je pocestný, který když vidí vedle cesty líbezná lučiny, zapomene, kam jde.“

Proč to svatý Řehoř píše? Protože celý náš pozemský život je jako cesta. Slavnost, ke které cestujeme, je mnohem krásnější než všechny slavnosti na tomto světě. Je to věčná radost v nebi.

Abychom nezabloudili a dorazili jednou šťastně k cíli, abychom jako ten „hloupý pocestný“ nezapomněli, kam jdeme, připomínají nám náš krásný

cíl i svátky, které prožíváme v těchto týdnech. Nedávno byl svátek svatých archandělů Michaela, Gabriela a Rafaela (29. září). Potom svatých andělů strážných (2. října). 1. listopadu Všech svatých a 2. listopadu našich drahých zemřelých. Mimoto jsou svátky řady dalších svatých. Z nich je nám zvlášť blízká svatá Anežka Přemyslovna (13. listopadu) a svatý Mikuláš (6. prosince). Každý měsíc slavíme některé svátky Panny Marie, která je „Královna andělů“, „Královna všech svatých“

Cesta na slavnost

a „Brána nebeská“. Tedy nejsme sami na své životní cestě. Doprovázejí nás naši přátelé v nebi, kteří nás mají rádi, chrání nás, pomáhají nám a touží po tom, abychom nezabloudili a neskončili ve věčném neštěstí, abychom se nenechali ničím odlákat od správné cesty a sešli se s nimi ve věčném domově, až nás Pán Bůh zavolá.

Zanedlouho (28. listopadu) začne nový církevní rok adventem, který je radostnou přípravou na vánoce. A zároveň na nejšťastnější shledání s Pánem Ježíšem, s Pannou Marií, s anděly a svatými a s našimi drahými na věčnosti. Když nás něco bude lákat k nějaké špatnosti, nezapomeňme, kam cestujeme, a nenechme se ničím svést ze správné cesty. Písmo nám říká: „Ve všem, co děláš, pamatuj na své poslední věci a navěky nezhřešíš“ (Sir 7,36).

Krásné radostné vánoce a šťastnou cestu bez bloudění do další budoucnosti vám všem srdečně přeje a vyprošuje a také vás o vzpomínku v modlitbě prosí

váš P. Bohumil Kolář

Modlitba pokory

Ó, Ježíši tichý a pokorného srdce,
vyslyš mne.

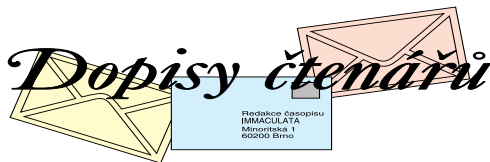
Osvobod' mne, Ježíši
od touhy být váženým,
od touhy být oblíbeným,
od touhy být oslavovaným,
od touhy přijímat pocty,
od touhy být chválen
od touhy, aby mně dávali přednost
před jinými,

od touhy, aby se mě ptali o radu,
od touhy být uznávaným,

od strachu z ponížení,
od strachu z pohrdání,
od strachu z napomenutí,
od strachu ze zapomenutí,
od strachu z výsměchu,
od strachu z toho, že mi někdo ublíží,
od strachu z podezírání;

Také mi, Ježíši, daruj tu milost,
abych toužil po tom,
aby jiní byli více milováni než já,
aby jiní byli více doceněni než já,
aby v očích světa jiní vyhrávali
a já prohrával,
aby jiní byli zvoleni a já ponechán,
aby jiní byli chváleni a já zapomenut,
aby jiní byli ve všem považováni za lepší
než já,
aby jiní byli svatější než já,
pokud já budu tak svatý, jak mám být!

Z. F.

Chvála Pánu Ježíši a Panně Marii!

O Rytířstvu Neposkvrněné, o svatém Maxmiliánu Kolbem jsem už mnohé četla. Mám sv. Maxmiliána ráda. Odebírám Immaculatu a ráda ji čtu. Proč Vám píši? Panna Maria mi vždy byla a je laskavou a trpělivou maminkou. Nikdy mě neopustila, stála při mně i když jsem vždy znovu padala do stejných chyb a problémů. Přes moji neschopnost, hříšnost a slabost, mi byla vždy nejdražší maminkou, která mě nikdy neopustila a trpělivě mě učila a vedla k Pánu a Jeho Nejsvětějšímu Srdci. Věřím a doufám, že mě vede a povede i dále. Jak bych jí mohla poděkovat? Na to nestačím, ale aspoň bych Ji chtěla vyjádřit trošku svoji vděčnost a zároveň splnit svůj slib, který jsem Ji dala. Chtěla bych se také stát členkou Rytířstva. Být Rytířem a zároveň dítětem - moc bych si přála být vždy poslušným dítětem nebeské maminky. Mám Ji moc ráda a věřím, že jedině ONA mě může donést do náruče Pána Ježíše, do náruče Boží, abych v ní mohla plně spočinout. Proto Vás prosím o zapsání do Rytířstva a moc Vám děkuji. Nechť Vás Panna Maria chrání, posiluje a vede. A vyprošuje Vám hojnost Božího požehnání.

Iveta

Poděkování

V minulém čísle Immaculaty v rubrice poděkování se nám pomíchaly odstavce, a dvě poděkování tak nedávala smysl. Omlouváme se tímto autorům i všem čtenářům a zmíněná poděkování otiskujeme znovu.

Děkuji Bohu a Panně Marii za uzdravení manželky po těžkém porodu a za zdraví narozené dcery.

Petr, 27 let

Chci se s vámi podělit o zkušenost z přítomnosti Panny Marie v mém životě. Z pouti v Koclířově jsem si přivezla posvěcenou sochu Panny Marie. Tehdy jsem netušila, jak významnou roli bude v mém domově hrát. Kolikrát kolem ní procházím, tolikrát posílám Panně Marii do nebe pozdravy.

Kdykoli někam cestuji, vroucně před ní prosím o ochranu na cestách a za šťastný návrat domů.

Je mi 69 let a 10. září 1998 jsem se navracela z lékařské kontroly v Hustopečích domů. Cestovala jsem vlakem. Když jsme měli přestupovat z hlavní dráhy na lokálku, nastala pro mě obtížná chvíle. V té době totiž bylo nádraží v rekonstrukci a sestup z vlaku byl velmi ztížen. Výškový rozdíl mezi posledním schodem a zemí byl asi 1m. Většina spouštějících byla mladších, a tedy schopnějších k překonání oné výše. Ale já jsem již tuto odvalu neměla. Byla jsem však ujištěna jejich pomocí. Jenže, jenže. Jako poslední jsem sestoupila na poslední schod, jednou rukou jsem se držela madla, ve druhé jsem držela tašku s léky. V té chvíli se začaly dveře vlaku automaticky zavírat. Dále jsem na několik okamžiků ztratila vědomí a z toho všeho jsem se probírala sedíc na hrubém kamení. Zahlédla jsem již vlak vzdalující se od nádraží. Více nechci domýšlet, co by se stalo, kdybych tímto způsobem neopustila vlak.

Doma jsem si musela několikrát nahlas opakovat, že žiji, že jsem tu hrůzu bez jakéhokoli zranění přežila. Pevně věřím, že při mně stála Panna Maria, má nebeská Ochránkyně, která zabránila velkému neštěstí v poslední vteřině. Při každé modlitbě svatého růžence děkuji za záchranu a prosím o další ochranu.

Od té doby jsem měla stále nutkání veřejně Panně Marii poděkovat. Pravidelně se účastním prvních mariánských sobot ve farním kostele a Fatimských dnů v Žarošicích.

Vždyť jsem Ti tolik dlužná.

Tisíceré díky, Panno Maria!

Božena K. z Kobylí

Chci veřejně poděkovat Panně Marii a Jejímu Synu za ochranu a vyslyšení modlitby naší rodiny, za úspěšnou operaci a uzdravení mého bratra, jehož život byl v ohrožení.

Děkuji, Matičko Boží.

Chvála Kristu a Marii

sestra Marie

Chtěla bych tímto splnit svůj slib a veřejně poděkovat Panně Marii za všechnu pomoc při léčení mého syna. Věřím, že právě modlitba k Neposkvrněné, kterou jsem prosila o pomoc při každé chemoterapii, pomáhala mu všechno těžké překonat a pro mě byla a je velkou útěchou.

Neposkvrněná Panno Maria, děkuji Ti a odevzdávám celou svou rodinu do Tvých rukou.

Vaše rytířka Neposkvrněné

Růžena

Chci touto cestou upřímně a z celého srdce poděkovat, Pánu Ježíši a Panně Marii za jejich ochranu. Podrobila jsem se těžké operaci, která proběhla, Bohu díky, bez komplikací. Jsem diabetička a epileptička. Veškeré pády, díky mým ochráncům, dopadly bez zlomenin a těžších komplikací.

Vděčná Květa

Chci poděkovat Bohu, že mě na přímluvu Panny Marie Turzovské úplně zázračně pomohl. Moje známá přivezla vodu z Turzovky a říkala mně, jak tam jeden mladý pán děkoval Panně Marii za uzdravení duše i těla. Byl předtím nevěřící.

S velikou úctou jsem si tu vodu schovala, po troškách popíjela a prosila Pannu Marii, aby mně pomáhala. Dostala jsem před týdnem silnou stěvní chřipku. Měla jsem velké bolesti břicha s teplotami. Zavolali jsme pohotovost, paní doktorka mi píchlila injekci proti bolesti a nařídila přísnou dietu. Po chvíli bolesti ustoupily. Ale po 11. hodině jsem se vzbudila a znovu jsem pocítila ještě prudší bolesti. Vzbudila jsem manžela, aby mi podal vodu z Turzovky. S důvěrou a prosbou jsem se napila,

přiložila obklad na břicho a prosila: „Matičko, přimluv se u Ježíše, ať mi pomůže, víš, že já menší bolesti chci ráda trpět, ale veliké neumím, prosím, pomoz mi.“

Za chvíli jsem usnula, manžel také a do rána bylo po všem. Jen jsem ještě raději držela dietu, ale žádné bolesti již nepřišly. Přitom mi paní doktorka řekla, že to bude trvat několik dní.

Cítím tak velkou vděčnost k Pánu Ježíši a Panně Marii a radost, že se s Vámi o ni musím podělit.

Vaše rytířka Neposkvrněná

Marie

Děkuji Panně Marii za sílu, kterou mi dala při mé operaci. Než jsem šla do nemocnice, připravila jsem se na smrt sv. zpovědí a sv. přijímáním. S vnitřním klidem jsem očekávala operaci. Operace dopadla dobře. Teď se pomalu chystám nastoupit do práce.

Děkuji ze srdce Pánu Ježíši a Panně Marii za to, že jsem se mohla hned po příchodu z nemocnice postarat o sebe a o druhé. Sice s bolestmi, ale přežila jsem to.

Prosím je o další Boží ochranu pro mého manžela, tři dospělé děti a sebe. Prosím Pána Ježíše za odpuštění hříchů celé naší rodiny.

Všem čtenářům přeji hodně Božího požehnání.

Se srdečným pozdravem

Anežka

Ráda bych prostřednictvím Vašeho pěkného mariánského časopisu poděkovala Pánu Bohu za vyslyšení naší prosby skrze mocné přimlvy Panny Marie a sv. Dominika Sávia. Čekali jsme třetí dítě. V nemocnici nám řekli, že se pravděpodobně jedná o mimoděložní těhotenství anebo cystu. Měla jsem tam už zůstat a podrobit se operativnímu zákroku. Spolu s manželem jsme to odmítli a jeli autem do jiné nemocnice. Cestou jsme se modlili sv. růženec o přimlvy Panny Marie, aby vše dobře dopadlo. Po vyšetření ultrazvukem nám řekli, že se definitivně ještě nic určit nedá. Ať jdeme klidně domů. Měli jsme z toho velkou radost. Následovaly vroucí modlitby k Panně Marii a sv. Dominiku Sávio - ochránci matek. Při další kontrole nám řekli, že se o mimoděložní těhotenství ani cystu nejedná, ale že se dítě buď pomaleji vyvíjí anebo se vyvíjí špatně. Naše modlitby zesí-

lily a vzrostla naše naděje, že bude vše v pořádku. Při novém vyšetření byla zpráva radostná, dítě se vyvíjí tak, jak má, vše je v pořádku. Naše prosby se změnily v radostné díky Panně Marii, sv. Dominikovi a hlavně Pánu Bohu. Ale to ještě nebyl konec naší radosti. Ta byla největší 9. března tohoto roku na památný den úmrtí sv. Dominika Sávia (r. 1857), kdy se nám narodila zdravá hezká holčička Dominička. Není to velký zázrak Boží?

Ještě jednou velké díky Pánu Bohu, který nám na přimlvy svých svatých, už tolikrát v životě pomohl.

citelka Panny Marie Věra

Matičce

Když těžký kříž mě tíží,
já klekám k rukám Tvým.

Když zoufalost se k srdci blíží,
jsi-li se mnou - zvítězím.

Tys útěchou vždy zarmouceným byla
a sílu jsi jim vyprosila,
já věřím, že i mně ji dáš,
když synáčka tak mocného máš.

On ničeho mi neodepře
i z mého oka slzu setře.

Tys větší bolest zakusila,
abys nám vzorem byla,
i já chci nésti tento kříž,
když ty mě, Matičko,
sílu k němu vyprosíš.

Josef z Prahy

Děkuji Panně Marii a Jejímu Synovi za vyslyšení mé prosby za své uzdravení, za uzdravení mé maminky a mé ženy.

Děkujeme Ti, Panno Maria, a prosíme o Tvoji ochranu celé naší rodiny.

Jeník a Vlasta z Prahy

Děkuji Panně Marii Zázračné medailky za uzdravení.

Eva Nováková

Vážená redakce, vážení bratři, sestry, ctitelé Neposkvrněné!

Dovoluji si tímto způsobem poděkovat naší Nebeské Matičce za vyslyšení prosb, často dokonce za zázraky, které naší rodině vyprosila.

Jednoho syna máme na invalidním vozíčku a minulou sobotu byl tak bezvládný, že jsme měli

obavy, že nebude moci jít v neděli na mši svatou. Modlila jsem se k Panně Marii Ustavičné pomoci o pomoc. V neděli ráno jsme syna vezli na mši svatou jako jindy s hlavou vztyčenou, přestože v sobotu večer ji nemohl zvednout. Díky Neposkvrněné Matičce za pomoc, kterou vyprosila svému rytíři a cititeli ve velké úzkosti.

Invalidní vozík hrozil i druhému synovi. Díky Neposkvrněná Matičko, že na Tvé přímlyvy se vrátil z nemocnice a zatím chodí. Nevím, jak dlouho se bude dařit nemoc přemáhat, ale vše vkládám do Tvých rukou, Matičko Maria. Věřím, že mě opět vyslyšíš, vždyť u Boha není nic nemožného a Tvá přímlyva je mocná.

Dovolují si také prosit Vás, vážení čtenáři a rytíři, o modlitbu za mé dva syny. Děkuji.

Vděčná čtenářka a ctitelka Neposkvrněné

Ďakujem Pátrovi Piovi za jeho prímluvu, po ktorej som bol rýchlo uzdravený po ťažkom vnútornom ochorení a po operácii.

Ing. Vladimír Krčmery, DrSc

Drazí,

chtěla bych napsat své veliké poděkování dobrému Bohu a naší milované Matičce Panně Marii za ochranu a pomoc, kterou stále prokazují celé naší rodině. Vzdávám díky za dar zdravých dětí i uzdravení maminky, která v 72 letech postoupila těžkou operaci a velmi rychle se z ní zotavila. Také za dar uzdravení švagrové z epilepsie. Děkuji za věčné dary, zvláště oblečení pro děti i nás, rodiče. Za dar bydlení i zaměstnání. Všechny tyto zázraky koná Bůh skrze Neposkvrněnou Pannu Marii a Její zázračnou medailku. Děkuji také za tento časopis, který, jak věřím, vzniká z modlitby na kolenou. Je mi posilou, radostí i učitelem.

Děkuji celým srdcem.

Yvona Marie

Moje obrácení a andělů strážní.

Pocházím z křesťanské rodiny. Během života, studia na škole, vojně, zaměstnání a v manželství jsem víru nebral vážně, spíš jako nutnou povinnost. Žil jsem, bráno zpětně, hříšně. Byl jsem sobecký.

Moje problémy se vystupňovaly, když jsem byl zdravotně na pokraji nervového zhroutení a několikrát stál před rozhodnutím ukončit život.

Následně se mně rozpadlo manželství, ztratil jsem perspektivní zaměstnání, byt a nyní jsem v invalidním důchodě. Pořád jsem se ptal, proč zrovna mě toto muselo postihnout.

Zhruba před třemi roky jsem byl osvícen, že Pán Ježíš a Matička Boží Panna Maria mě milují, i když jsem dlouho hřešil, a že mně bylo odpuštěno. Děkuji andělu strážnému, že mně ochránil život a že žiji život lepší, propojený láskou k Pánu Bohu, Panně Marii, k bližním kolem sebe a zvláště ke sv. Františkovi z Assisi, který mě moc oslovuje a dává sílu. Vybral jsem si ho za biřmovacího patrona.

Děkuji Ti, Pane Ježíši Kriste a Panenko Maria, za mé obrácení!

Lubomír K.

Cítím k Bohu hlubokou vděčnost za mé uzdravení, ke kterému došlo prakticky ze dne na den.

Poděkování vyjadřuji současně také Panně Marii za Její přímlyvu.

Děkuji

H. Srpová

Svou vděčnost vyjadřují také: Eva Goldírová, Štěpánka z Litoměřic, Marie Studená, Jiřina Kopečná.

O modlitbu prosí: Marie Polachová, Drahomíra Mikalová, Františka Holanová, Gejza Čonka, Marie Kučinská, Marta Muřínová, Anna Janečková.

Zprávy z redakce

Vážení čtenáři,

děkujeme všem, kteří nám píšete svá poděkování, ve kterých se chcete podělit o svoji zkušenost s Boží pomocí. Často se ale stává, že vaše dopisy jsou nepodepsané, bez adresy. Bohužel takové dopisy považujeme za anonymy, které nemůžeme uveřejnit. Prosíme Vás, abyste ve svých dopisech **vždy** uváděli své celé své jméno i adresu a ke svému poděkování uvedli také, jak má být v případě zveřejnění podepsáno.

redakce

Zprávy *Zprávy* *Zprávy* *Zprávy*

■ Podle studie vypracované odborníky u vlády USA celkem 194 zemí světa potlačuje náboženskou svobodu. Na prvním místě je to Čína, dále jsou jmenovány Afganistan, Irán, Irák, Laos, Vietnam, Súdán a Kuba. Pákistánu a Saudské Arábii je vytýkáno, že jejich režimy se chovají nepřátelsky k náboženským menšinám. Náboženskou svobodu nerespektují komunistické a muslimské státy.

Tag des Herrn 37/(1999)

■ Sociolog Anatolij Antonov z Moskvy si na tamním pořádaném Mezinárodním kongresu rodiny postěžoval, že už mnoho let klesá v Rusku porodnost a značně vzrůstá počet potratů a rozvodů, což působí značné potíže ve sféře hospodářské a sociální. Více než 50 procent ruských manželství končí rozvodem a 7 z 10 těhotenství končí potratem. Příčiny vidí ruský profesor v tom, že ruští pracující nejsou schopni ze svých příjmů uživit rodinu, zvláště když mnoho jich už léta nedostává za svou práci žádnou mzdu.

(GN 38/1999)

■ V letech 1994-8 vzrostl o 86 % počet dětí, které se narodily díky tomu, že jejich matky nepodlehly naléhání lékařů, aby šly na potrat. Zásľuhu na tom má stovka katolických center pomoci, které těhotným ženám v sociální tísní poskytují pleny, oblečení pro dítě, mléko v prášku, platí jim účty za vodu a elektřinu atd.

(GN 31/1999)

■ Švýcarští obránci nenarozeného života sdružení v organizaci „Ano životu“ shromáždili téměř 45 tisíc podpisů pod protestem proti zavedení abortivní pilulky Mifégyne. Podpisy byly předány vládě v Bernu. Mezikantonální centrum kontroly léčiv povolilo ve Švýcarsku prodej této pilulky. Obránci nenarozeného života argumentují tím, že potrat pomocí Mifégyne musí být vykonán nejpozději do 49. dne těhotenství, což nutí ženu k rychlému rozhodnutí v krátké době a často v té fázi těhotenství, která je pro její psychiku nejtěžší.

(GN 38/1999)

■ Do rozhodující fáze vstoupilo jednání o zřízení celopolské katolické televize pod názvem „Telewizja familijna“ (Rodinná televize). Má vysílat náboženské pořady, zpravodajství a komentáře, dobrou hudbu, slušné a hodnotné filmy a seriály. Součástí vysílání budou i reklamy. Diváci však ani v reklamách, ani ve filmech neuvidí pornografii a násilí.

(GN 38/1999)

■ Za dosud nejstarší vyobrazení sv. Pavla byla dosud považována hlava na bronzové medaili uložené ve Vatikánském muzeu. Je z r. 200 po Kristu. Nyní však vyvolala světovou senzaci zpráva, že v Efezu v malé Asii

(dnešní Turecko) byla nalezena zhruba o sto let starší medaile s tímto vyobrazením a nápisem „Apoštol národů Pavel“. Zajímavé je, že jeho podoba se přesně kryje s podobou na medaili uchovávané ve Vatikánském muzeu.

(GN 31/1999)

■ Ve věku 90 let odešel k Pánu arcibiskup brazilské diecéze Olinde - Recife Helder Camara. Byl znám svou statečnou obhajobou práv nejchudších vrstev a ostrou kritikou sociální nespravedlnosti, kterou chtěl řešit v duchu Evangelia.

(Gošć Niedzielný 37/1999)

■ Zatímco vyspělé státy Evropy a Severní Ameriky si stěžují na prázdné semináře, zcela jinak je tomu v Africe. V západoafrickém Côte d'Ivoire je seminář přeplněn. Každoročně se hlásí 150 uchazečů, seminář však má kapacitu a finance pouze pro 70 studentů. Proto jsou kandidáti podrobováni zkouškám a ti, kdo nebyli přijati, jsou zařazeni na čekací listinu pro příští rok.

TdH 37/(1999)

■ Více než 300 katolíků albánského původu v Kosovu bylo zavražděno srbskými bojváky v době nedávných vojenských operací. Uvedl to převor franšiskánů ve městě Djakovica Ambroč Ukaj. V rozhovoru pro mezinárodní katolické dílo pomoci „Kirche in Not“ (Církev v nouzi) řekl, že v Djakovici z 880 zavražděných bylo 86 katolíků.

(GN 31/1999)

■ Představitelé Fondu pro populaci OSN, známého svojí podporou „práva“ na potrat a sterilizaci, potvrdili své kontakty s režimem jugoslávského prezidenta Miloševiče. Přiznali rovněž, že přijali jeho pozvání, aby uskutečnili v Kosovu tzv. „program reprodukčního zdraví“ jako součást etnických čistek Miloševiče proti tamním Albáncům. Jejich úkolem mělo být zavedení masových potratů a hromadného užívání antikoncepčních pilulek.

(GN 36/1999)

■ Najde se děvče, které by bylo ochotné jít pomoci alespoň na 1 rok do misijního prostředí v pohraničí na jižní Moravě? Nabízíme jen minimální životní zajištění, ale čekáme obětavost, plné misijní nasazení, touhu duchovně růst a horlivost pro záchranu nesmrtných duší. Přijmeme uchazečky nejméně dvacetileté, svobodné a bez závazků. Prosíme o modlitbu a děkujeme všem, kteří nás podporují. Zájemkyně se mohou hlásit písemně, osobně nebo telefonicky na adresu FATYM, Vranov nad Dyjí 20, PSČ 671 03, tel.: 0624/296384, účet u ČS a Znojmeň, č. účtu 141655-748/0800.

Za FATYM P. Marek Dunda

OBSAH

Má krásná Paní	3
Ze života sv. Františka z Assisi	4
Petr našich dnů - Smíření je dar od Otce	6
Militia Immaculatae (M. I.)	8
Minoritické misie v Uzbekistánu	9
Pluralismus nebo kapitulace?	12
Ikona proti ateizmu	14
Desetikoruna	14
Bůh má pro tebe plán	15
Pozdrav z Doksan	16
Následky pornografie	17
Moje trápení se sterilizací	18
Obráčení jednoho zednáře	20
Mexičtí zednáři neprávem protestují	21
Vojáci na Svaté Hoře	22
„Muklovské“ Ave Maria	23
„Člověk musí v něco verit“	24
Prosbá o šťastné stáří	24
Už jen vzpomínka	25
Muz, jenž se modlil práci a pracoval modlitbou	25
Jak jsem Ládu naučil ve vězení modlitbě Páně	26
Atmosfera Vianoc	27
Milé děti - Cesta na slavnost	28
Modlitba pokory	29
Dopisy čtenářů	29
Poděkování	30
Zpráva	33

Immaculata - Neposkvrněná

(dvouměsíčník) 6/1999, ročník VIII.

ISSN 1210-5732

S církevním schválením brněnského biskupa Mons. Vojtěcha Cikrleho

č. j. 868/94 ze dne 4. dubna 1994.

Registrační značka: MK ČR 6202.

Podávání novinových zásilek povoleno

Oblastní správou pošt v Brně č.j.:

P/2-4363/93.

Vydávají: Bratří minorité**Nakladatelství:** Konvent minoritů v Brně. Nevyžádané rukopisy se nevracejí.**Bankovní spojení:** Union banka, a. s.,

Brno, číslo konta: 91400033 / 3400

Bezhotovostní platby **vždy** opatřte var. symbolem, což je vaše IČP.**Cena se rovná výrobním nákladům t. j. 10 Kč/1výtisk (+ 6 Kč poštovně).** Předplatné na rok 1999: Dobrovolné dary.**Tyto je možno zasílat na adresu:**

Konvent minoritů v Brně

Minoritická 1, 602 00 Brno,

e-mail: ofmconv@iol.cz ; tel.: 05/ 42 21 56 00

Čtenáři ze Slovenska**mohou posílat předplatné na adresu:**

Kláštor Minoritov, Košická 2, 054 01 Levoča

Poštovní poukázku typu C (žlutou) s poznámkou „předplatné Immaculaty“ v rubrice „zpráva pro příjemce“. Dle našich finančních možností budeme posílat náš časopis i těm, kdo nemají dostatek finančních prostředků k úhradě předplatného a o časopis si požádají. Z důvodu nečitelnosti adres nemůžeme mnohdy Vaši korespondenci vyřídít. **Prosíme Vás proto o čitelné psaní.** Děkujeme.

Zprávy týkající se změny v distribuci časopisu prosíme i nadále posílat na naši adresu v Brně.

Stálé předplatitele prosíme, aby při poštovním styku s námi uváděli číslo vytištěné v levé horní části svého adresního lístku za zkratkou „IČP“, nebo aby nám poslali svůj adresní lístek, který obdrželi spolu s naším časopisem.

Všem dobrodincům, kteří přispěli finančním darem na krytí výrobních nákladů, vyjadřujeme srdečné Pán Bůh zaplat!

Prosíme všechny čtenáře, kteří obdrží náš časopis, aby jej zapůjčili také svým přátelům a známým, a takto umožnili Neposkvrněné získávat srdce lidí pro Ježíše.

Vatikánský rozhlas vysílá pro Vás denně na středních vlnách 1530 kHz a na krátkých vlnách 6245 kHz (49m)

* česky v 5.15 hod a v 19.30 hod *

* slovensky v 5.30 hod a v 19.45 hod *

*Radio **PROGLAS** - sv. Hostýn 90,6 MHz, Brno 107,5 MHz, Praděd 93,3 MHz*

Chceš se ještě více přiblížit k Pánu Ježíši? Dovol Jeho Mamince, aby se tě ujala. Ode-vrzej se s důvěrou do jejích neposkvrněných rukou a staň se jejím rytířem. Pokud se rozhodneš, požádej o zapsání do knihy Rytířstva Neposkvrněné v **Národním centru MI, Minoritická 1, 602 00 Brno.** Ve své žádosti uveď svou adresu, datum narození, datum prvního sv. přijímání (rok) a nakonec připoj svůj **vlastnoruční podpis.**

Členství v MI se navzájem nevylučuje s členstvím v jiných mariánských sdruženích.

Vánoce přijdou

(neznámý autor)

*Nebudu čekat, až Vánoce přijdou,
půjdu jim vstříc.
Vyкроčím lehce, zátěž odhodím,
vezmu jen to,
co je k radosti třeba.
Řevnivost, závist nechám u příkopu,
i touhu vyrovnat se sousedům.*

*Po vlastní,
vlastní cestě půjdu vstříc
svátkům plným obdarování,
pokladů netušených pro ty,
kdo srdce
nadbytkem zatarasili.*

*Ve Svatém roce 2000 přejeme všem čtenářům Immaculaty i sobě,
aby Ježíš Kristus „stejný včera i dnes i na věky“ pronikl svou milostí
naše srdce i mysl a naplnil nás pokojem a radostí,
abychom tak v Jeho síle mohli obnovovat tvářnost země. Ať nás v tom posiluje
Maria Neposkvrněná a Její věrný rytíř sv. Maxmillián ať se za nás přimlouvá.*

redakce

Velké Jubileum Roku 2000 začíná nocí Narození Páně 25.12.1999
a končí v den slavnosti Zjevení Páně 6.1.2001.

***Hospodine, Pane náš,
jak vznešené je Tvé jméno po vsí zemi!***

Ž 8,10